

Đại Thần Cách Vách, Em Thích Anh

Contents

Đại Thần Cách Vách, Em Thích Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	21
16. Chương 16	23
17. Chương 17	24
18. Chương 18	26
19. Chương 19	27

Đại Thần Cách Vách, Em Thích Anh

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, ngắn, thoải mái, ấm áp, nhẹ nhàng, chút ít vãng phôi, chút chút mỹ thực, HE. Edit: Sài Đà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-than-cach-vach-em-thich-anh>

1. Chương 1

Trang Thừa thu xong một đoạn lời thoại cuối cùng, rồi nghe lại cả đoạn âm thô một lần, cảm thấy thu OK rồi, thế là lưu lại, gộp với những đoạn âm thô đã thu xong trước đó đóng gói đưa cho hậu kỳ.

Trang Thừa là CV Thừa Tướng xem như có tiếng trên mạng, trước mắt đang giữa độ nửa đỏ cho tới đỏ. Kể tìm anh phôi âm không ít, fan cũng có xấp xỉ chục đám.

Sờ sờ cái bụng có chút xẹp lép, bản thân từ sáng sớm sau khi ăn hai cái bánh tiêu một ly sữa đậu nành thì vẫn ghi âm cho đến ba bốn giờ chiều, cơm trưa cũng không ăn, chẳng trách bây giờ đói thế này.

Vươn tay sờ trúng tờ bướm đặt trên bàn, cái này là sáng hôm nay lúc ăn sáng xong từ lầu dưới đi lên thì được một tiểu cô nương nhét cho, nói cái gì mà tiệm mới khai trương ưu đãi tám phần. Trang Thừa gấp gấp trở về ghi âm, cũng không chú ý nhìn, cầm về thì trực tiếp ném qua một bên.

Hiện giờ nhìn tờ quảng cáo này, dường như rất là bắt mắt. Nhân vật đều chỉ là vài nét bút nguệch ngoạc ra hình dạng căn bản, hơn nữa nhìn qua đặc biệt đáng yêu. Rõ ràng nhìn qua chỉ là tùy ý vẽ, nhưng lại khiến người ta cảm thấy cực kỳ dụng tâm.

Phông nền tờ quảng cáo là đủ loại kiểu dáng bánh ga-tô bánh điểm tâm ngọt thức uống được đơn giản vẽ ra, còn có dòng giới thiệu với kiểu chữ đáng yêu bên trong khung ngôi sao, loại đơn quảng cáo mạnh tới cực điểm này, cho dù là loại đại lão gia như Trang Thừa cũng nhìn không được muốn vào cửa nhìn xem một chút, ném thử mùi vị ra sao.

Trang Thừa liếc xem thời gian dưới góc phải màn hình vi tính, đã là bốn giờ chín phút chiều. Vừa vặn mới qua giờ cơm chiều một chút, cách giờ cơm tối còn một đoạn thời gian.

Vì thế anh quyết định học mấy tiểu tư bản phong cách một phen, xuống lầu đi uống trà chiều.

Dưới lầu trang hoàng rất có phong cách, vách tường màu vàng ấm, bàn ghế thuần màu trắng. Quầy rượu màu trắng kết hợp với ghế cao màu đỏ. Khách có thể chọn ngồi trên ghế cao uống thức uống ăn bánh ngọt, cũng có thể chọn đường đường chính chính ngồi trên ghế chạm rãi thưởng thức.

Trong tiệm dùng đèn treo từ trên trần nhà rũ xuống cùng với đèn tường gắn trên vách, tạo hình đều thập phần đẹp mắt. Còn có trên một mặt tường là cổ ý cửa ra để những người đến lưu lại lời nhắn kỷ niệm, còn có thể chụp ảnh trong tiệm dán lên nữa.

Trang Thừa âm thầm gật đầu, tương lai nếu như thành phố S phát triển, chắc hẳn buôn bán của tiệm này nhất định sẽ bùng lên nhiều hơn nữa.

Vào cửa, một trận mát mẻ phả vào mặt, cả người Trang Thừa bị nhiệt độ bên ngoài hấp đến sắp tan ra trong nháy mắt cảm thấy một trận thư thái. Người trong tiệm quả thật không ít, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, rất nhanh thì có nhân viên phục vụ đi đến giúp anh chọn thực đơn.

“Tiên sinh xin hỏi anh muốn gì ạ? Ở đây chúng tôi có các loại bánh ngọt bánh ga-tô bánh bao, các loại thức uống cà phê trà sữa, còn có kem các loại nữa.” Đầu tiên xuất hiện trước mặt Trang Thừa là một gương mặt thanh tú đáng yêu, sau đó chính là đồng phục làm việc lộ ra vóc người mảnh khảnh bên dưới.

Trang Thừa nhận lấy thực đơn, tùy ý lật vài trang, sau đó ngẩng đầu nhìn người phục vụ trước mắt: “Tôi không thường xuyên ăn mấy thứ này, cậu có gì giới thiệu không?”

Lâm Diễm, cũng là người phục vụ này bảo trì nụ cười mỉm, cúi người xuống giới thiệu món ăn cho Trang Thừa. “Kỳ thực cá nhân tôi thấy trà chiều vẫn là không nên ăn quá ngấy là tốt nhất, cho nên giới thiệu anh phần bánh ga-tô matcha này, bánh ga-tô với vị ngọt của bơ hòa cùng chút hương matcha thơm mát bên trong, cũng sẽ không cho ra mùi vị quá ngấy nồng. Còn thức uống thì có thể phối với sữa hồng hoặc sữa lục, hương vị cũng sẽ không quá nồng đậm.”

Lâm Diễm chỉ lo nghiêm túc giới thiệu trà bánh cho khách, lại không chú ý mình khom lưng thế này, hết thấy phong cảnh bên trong áo đều bạo lộ ra trước mặt khách.

Trang Thừa rất muốn dừng tầm mắt trên thực đơn, nhưng thường xuyên sẽ lơ đãng liếc đến vùng cảnh xuân của ai đó.

Chờ Lâm Diễm giới thiệu xong xuôi, mới che miệng tăng hắng một tiếng, “Ừm, vậy cứ như thế đi.”

Lâm Diễm gật đầu, dùng bút ghi vào quyển sổ nhỏ trong tay những thứ mà khách bàn số sáu yêu cầu, lúc đang chuẩn bị rời đi thì bị Trang Thừa gọi lại: “Này, cậu phục vụ, sau này đừng cúi người giới thiệu bánh ngọt cho khách nữa.”

Sau đó chỉ chỉ ngực của cậu.

Lâm Diễm phản ứng lại, trong nháy mắt mặt đỏ bừng bừng: “A...” Tiếp đó như một làn khói ôm thực đơn chạy ra sau bếp.

Trang Thừa ở bên này thấp giọng cười thầm, ánh mắt lại loáng thoáng trở nên có chút nhu hòa. Cậu phục vụ đó thật đúng là đáng yêu.

2. Chương 2

Trong quá trình Trang Thừa ăn thức ăn, thỉnh thoảng tầm mắt sẽ phát sinh va chạm với cậu phục vụ vừa này, kết quả chính là cậu phục vụ đỏ bừng hai má, gấp gấp di chuyển đường nhìn.

Lâm Diển ngồi ở phía sau quầy thu ngân, vô vô gò má mình, hít sâu mấy lần mới khiến vầng đỏ trên mặt thoáng rút đi.

Lâm Diển rất dễ mắc cỡ, cậu cũng không biết vì sao.

Lúc này khách trong tiệm chỉ còn lại vài người, bởi vì đại đa số đều đã muốn về nhà ăn cơm. Ánh mắt Lâm Diển quét một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Trang Thừa đang chậm rãi uống trà sữa.

Kỳ thực giới thiệu trà sữa cho anh là Lâm Diển cố ý đó, bởi vì cậu rất muốn nhìn thử bộ dáng một đại lão gia uống trà sữa, người khác hoặc là uống cà phê hoặc là uống trà, người uống trà sữa thật sự rất ít.

Sự thực chứng minh, cho dù Trang Thừa uống trà sữa, bộ dạng đó vẫn là rất khiến người ta hưởng thụ. Cứ như thứ anh uống không phải trà sữa, mà là thức uống nào đó rất có tiếng.

Lâm Diển một bên nhìn Trang Thừa đến phát ngốc, trên tay một bên lại vô ý thức di động, rất nhanh đã phát họa ra hình dáng lúc Trang Thừa uống trà sữa.

Trang Thừa lúc này cũng đã uống xong trà sữa chuẩn bị đi qua tính tiền, Lâm Diển giật mình, nhìn đến thực đơn dưới tay bị hình người nho nhỏ của mình vẽ lên, mặt lại đỏ bừng.

Trang Thừa nhìn tên nhóc mặt đỏ trước mặt mình, bất đắc dĩ cười: “Sao cậu vừa nhìn thấy tôi là đỏ mặt, lẽ nào để ý tôi rồi?”

Ngữ khí nửa trêu nửa ghẹo nửa nghiêm túc.

Vừa hay anh cũng rất hứng thú với cậu phục vụ này.

Thế là trên mặt Lâm Diển lại càng đỏ hơn.

Trang Thừa không chọc ghẹo Lâm Diển nữa, ánh mắt rơi lên một trang giấy bị dè dưới tay Lâm Diển. Thừa lúc Lâm Diển đỏ mặt lúng ta lúng túng thì rút ra.

Lâm Diển giật nảy, đưa tay muốn đoạt lại: “Quý khách... đây là của tôi...”

Trang Thừa lại là dựa vào ưu thế thân cao mà giơ cao tờ giấy, nhìn thấy nội dung trên trang giấy, khóe môi giương lên một nụ cười xấu xa, cố ý tà ác mà quan sát đánh giá Lâm Diển một phen: “Ồ? Không phải là thật sự thích tôi rồi chứ?”

Trang Thừa câu môi, “Vậy đại gia tôi liền thu nhận em vậy.”

Lâm Diển đỏ mặt quyết định không để ý trêu chọc của Trang Thừa, mà giả bộ trấn định nhìn người nào đó cười xấu xa trước mắt: “Vị khách này, bánh ga-tô matcha và trà sữa hồng sau khi giảm giá tổng cộng là hai mươi đồng tiền, bốn tiệm không nhận quét thẻ dưới một trăm đồng, cho nên xin trả tiền mặt.”

Sau đó nhìn trang giấy có hình vẽ trong tay Trang Thừa: “Tranh vẽ tay một bức mười đồng.”

Trang Thừa buồn cười câu môi, nhìn cậu: “Thật là một kẻ hám tiền, năm mươi đồng, vẽ thêm cho tôi hai bức nữa.” Nói xong, liền móc ra một tờ tiền giấy năm mươi đồng giao cho Lâm Diển.

Lâm Diển cũng không khách khí, sau khi quan sát toàn thân Trang Thừa thì cúi đầu xoạt xoạt xoạt trực tiếp vẽ lên trang giấy, một bên vừa vẽ còn một bên thì cười trộm. Lúc Trang Thừa sắp tới muốn nhìn thì chắn lại không cho xem.

Mấy phút sau, trong tay Trang Thừa nắm hai trang giấy xếp đến chỉnh chỉnh tề tề lên lầu về nhà trong ánh mắt của Lâm Diễm.

Nguyên nhân là vì Lâm Diễm ngần ngại vịn dò nói với Trang Thừa, nhất định phải về nhà mới được giở ra xem, nếu không sau này sẽ không vẽ giúp anh nữa. Sau đó còn một đường dỗi mắt tiễn Trang Thừa lên lầu...

Về đến nhà, máy tính cũng không bật Trang Thừa liền vội vàng mở trang giấy được xếp ngay ngắn kia.

...

Một trang giấy vẽ Godzilla với đầu chibi Trang Thừa xuất hiện trước mắt, mà bên dưới đầu chibi của Lâm Diễm lại là cơ thể Ultraman. Godzilla đáng thương hề hề bị đánh nằm rạp trên đất, trên đầu còn có mấy cái dấu chữ thập cộng thêm mấy cục u nổi chồng lên nhau, Ultraman ở một bên dương dương đắc ý.

Bên cạnh còn có chữ viết tay đáng yêu: “Hừ hừ, đánh anh nga!” Còn vẽ một cái mặt quỷ.

Trang Thừa bỗng bật cười.

Tác giả: Ngọa Tào Khoái Bát Hạ

Edit: Sài Dao

3. Chương 3

Sau đó Trang Thừa dùng di động chụp lại hai bức vẽ, post lên weibo.

Thừa tướng đại nhân V: Nhóc phục vụ dễ thương của tiệm bánh ngọt dưới lầu vẽ cho tôi đó, thế nào, đáng yêu chứ? *cười to*

Sau đó đính kèm bức ảnh vừa dùng di động chụp xong.

Rất nhanh đã có fan của anh bình luận —

Tui yêu chú rìa phải: Chẳng lẽ nói cái đứa bên trái là đại thần? Cái đứa bên phải là ai?!Nhóc phục vụ dễ thương?!! Ngao ngao ngao mạnh quá!!!

Mục tiêu của chúng tôi là_quảng cáo: Lens đẹp, kính râm, mỹ phẩm, cơ sở thuận tiện mua bán, địa chỉ: : % &.com, đủ một trăm bao gửi, còn ưu đãi tám phần nữa...

Thừa tướng đại nhân vạn tuế vạn tuế: Lẽ nào Thừa tướng sama ngắm trúng nhóc phục vụ dễ thương rồi? Ấu nẫu!

Khanh ngữ >w

4. Chương 4

Rất nhanh đã đến chín giờ rưỡi tối.

Sau khi Lâm Diễm và mấy người phục vụ cùng nhau dọn dẹp quán xong thì đều tự chia tay nhau đi về, cậu là người về sau cùng. Từ trong đóng đồ vật ngổn ngang cậu lấy ra ba cái rương hành lý lớn đặt ở cửa, sau đó đóng cửa.

Cậu đến thành phố S này một tuần trước, nhưng mà sáng hôm nay mới tìm được phòng ở để mượn. Trước đó cậu vẫn luôn ngủ người ra đất ngủ trong căn tiệm còn chưa lắp đặt xong.

Nghĩ đến cậu dù gì cũng là thiếu gia Lâm gia, hôm nay rơi vào loại tình trạng này quả thật đúng là đáng thương.

Nhớ tới chuyện lúc trước, khoe môi Lâm Diễm một mặt cười khở.Kéo hành lý vào thang máy.

Lúc này chính là thời gian coi như náo nhiệt của buổi tối, các bà các thím cùng ở một tầng lầu trông thấy chàng trai xinh xắn mới đến ai nấy đều rất là nhiệt tình, sôi nổi đề xuất muốn giúp cậu.

Lâm Diễm ngượng ngùng cười, dù sao cậu cũng không giỏi thu dọn đồ đạc, thế là bán thôi bán tịt* mà tiếp nhận luôn. [bán thôi bán tịt: ỡm ờ, giả bộ chối từ]

Khu lầu nhà trọ này đã có lịch sử xây dựng không kém chục năm, kiến trúc ước chừng là bị ăn xén ăn bớt, cho nên hiệu quả cách âm không tốt lắm.

Đặc biệt là cách âm ở hai nhà cách vách thì càng không tốt.

Một đồng nhân vật cấp bậc đại thẩm đại mục tiến vào phòng Lâm Diễm, vốn chính là nhân tài kiệt xuất trong giới bà tám, sau khi tiến vào càng là tui một lời bà một câu khiến cho Lâm Diễm có chút lúng ta lúng túng.

Từ trước đến nay cậu chưa từng gặp qua... ách, nhóm bác gái “nhiệt tình” thế này.

Lúc này Trang Thừa đang thu âm, vừa mới mở CE* lên thì mơ ơ cách vách đã truyền đến âm thanh ồn ào nhốn nháo, quả thực là y hệt như chợ bán thức ăn sáng sớm. Hơn nữa quan trọng nhất chính là tiếng ồn này đã nửa ngày vẫn còn chưa chịu ngừng.

[CE: 1 phần mềm chế tác âm thanh]

Trang Thừa bó tay. Bất chấp khó khăn đi qua cách vách, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện Lâm Diễm đang lúng ta lúng túng bị các đại mục đại thẩm vây thành một đoàn trong căn phòng cách vách.

Ý? Hình như anh biết phát sinh chuyện gì rồi.

— bởi vì sự tình thế thẩm không dám nhìn lại này anh đã từng trải qua một lần.

Nhóm đại mục đại thẩm trông thấy một tiểu tử đẹp trai mới tới, liền sôi nổi nhào tới giúp đỡ, trên thực tế là muốn làm tốt quan hệ để thuận tiện đẩy mạnh tiêu thụ khuê nữ nhà mình hoặc nhà bà con ra ngoài.

Trang Thừa không biết chuyện còn nhiệt tình mời các đại mục đại thẩm vào. Hậu quả chính là đồ đạc thì dọn dẹp xong, có điều bởi vì chiêu đãi mấy đại mục đại thẩm cứ trì trệ không chịu đi này nên còn hi sinh mất hoa quả một tuần của anh —

Đây cũng là lương thực trong một tuần của anh a!!! Đại mục à mấy bà không cần khách khí như vậy, ăn sạch bách rồi còn để lại cho con một đồng vỏ trái cây a! A!

Nghĩ tới đây, trong lòng Trang Thừa dâng lên cảm giác đồng tình nồng đậm, hơn nữa anh lại quen biết Lâm Diễm đang bị bao vây trùng trùng. Tâm quyết định, chen vào trong nhóm đại mục!

Cảm giác này sao lại có điểm giống như là đi siêu thị tranh mua túi nilon giảm giá quá vậy?!

Trang Thừa im lặng.

Vươn tay nắm lấy vai Lâm Diễm, một bộ dạng cảm kích mà nhìn các vị đại mục: “Cám ơn dì Tương thím Tần má Vương chị Triệu bà Chu, đây là thằng em họ ở xa của cháu vừa mới chuyển đến nường nhờ cháu, cho nên cháu tới giúp nó sửa sang lại là được rồi... Dù sao con trai cũng có cái gì đâu... Dạ, cảm ơn các bác ạ!”

Thế là vừa đưa vừa đuổi đẩy nhóm đại mục đi về.

Hai người đồng thời thở phào một hơi.

Trang Thừa lau mồ hôi không tồn tại trên trán một cái, nhìn Lâm Diễm có chút sợ hãi thì nhịn không được cười lên: “Ha ha, mấy đại mục đại thẩm đó thật đúng là lợi hại, cũng may tôi xuất hiện kịp thời, bằng không, hậu quả thật không dám nhìn lại!”

Lâm Diễm có chút ngượng ngùng nhìn Trang Thừa: “Cám ơn, em vừa mới dọn tới, không biết.”

Trang Thừa gật đầu, bắt đầu động thủ giúp cậu thu dọn đồ đạc: “Tôi là Trang Thừa, Trang trong thôn trang, Thừa trong thừa tướng, ở cách vách của em, sau này có gì có thể tới tìm tôi.”

“Ừm, vậy lát nữa em có thể qua nhà anh ăn cơm không? Em đói quá. Em gọi là Lâm Diễm ~”

Gì?!! Ăn cơm!

Trang Thừa tỏ vẻ hình như anh nghe thấy chữ mấu chốt gì đó...

Sau khi giúp Lâm Diễm thu dọn xong phần lớn đồ đạc, Trang Thừa tìm một cái cớ chạy về nhà mình, sát, trình độ ngổ ngàng của nhà anh cũng không thua trình độ bị bom nổ trong thế chiến thứ hai đâu.

Trang Thừa mở động cơ chế độ bảo mẫu, động tác nhanh nhạy nhét quần áo thối tất thối quần lót quần lửng vào trong máy giặt bắt đầu giặt, sau đó đem túi to mì ăn liền bao đồ ăn vặt rác rưởi vùn vùn toàn bộ nhét vào trong túi nilon ném đi. Đem chăn gối đầu lộn xộn cũng rất nhanh được thu dọn chỉnh chỉnh tề tề.

Mất thấy còn cách thời gian hai người hẹn ăn cơm một tiếng đồng hồ, Trang Thừa lại quả quyết quyết định xách một thùng nước lau một lượt trong trong ngoài ngoài các vật dụng trong nhà rồi lại sắp xếp một phen. Lúc này mới thở phào một hơi.

Tuy nói tay nghề Trang Thừa không tệ nhưng bình thường còn không kịp làm cơm cho mình, thường thường đều là gọi giao hàng hoặc là tự úp mì gói. Cho nên khi anh vừa mở tủ lạnh ra, sau khi trông thấy bên trong đầy đồ ăn thừa mà nguyên liệu nấu ăn thì trống không, quả quyết đi siêu thị mua đồ.

Cửa bị gõ vang.

Vừa mở cửa đã trông thấy Lâm Diễm xuất hiện trước mặt.

“Việc kia, Trang Thừa, em còn có chút đồ chưa chuẩn bị, gần đây có siêu thị chứ?”

Tuy nói Lâm Diễm đến đây đã một tuần, nhưng ngoại trừ chợ bán thức ăn và căn tiệm nhà mình ra những nơi khác đều không có đi. Nga không đúng, còn có tiệm đậu nành bánh quẩy bánh bao ở bên cạnh căn tiệm nhà cậu là có ghé qua.

Vừa khéo Trang Thừa đang định đi siêu thị, thế là cầm di động chìa khóa ví tiền nhét vào trong túi, cùng với Lâm Diễm đi siêu thị mua đồ ăn.

Tác giả: Ngọa Tào Khoái Bát Hạ

Edit: Sài Đạo

5. Chương 5

Trên đường, Trang Thừa một bộ tư thế “người từng trải” giới thiệu tòa thành thị S này cho Lâm Diễm. Thành phố S nổi danh vì phong cảnh tú lệ của nó, là thành phố du lịch nổi tiếng quốc tế.

Lúc đi ngang qua mấy cửa hàng cũng sẽ nhắc nhở Lâm Diễm, phần lớn đồ nhà này chất lượng không đáng tin, căn tiệm đằng trước hai ba nhà kia hàng hóa vật mỹ giới liêm*. Sau đó lại giới thiệu ông chủ tiệm nào dễ tính, lúc mua đồ cũng rẻ hơn chút...

[vật mỹ giới liêm: hàng tốt và rẻ]

Lâm Diễm nghe một đường, lại rất ít phát biểu.

Rất nhanh hai người đã đến một siêu thị quy mô khá lớn, đẩy một xe đẩy liền bắt đầu càn quét. Lâm Diễm ném một ít vật dụng sinh hoạt vào trong xe, Trang Thừa thì lại chăm chú lựa chọn nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị cho bữa cơm tối.

Sau khi Lâm Diễm lựa chọn xong vật dụng sinh hoạt lại bắt đầu càn quét quy mô lớn các món ăn vặt. Trang Thừa nhìn đồng khoai tây chiên cánh gà đậu phụ khô này nọ chất cao trong xe hàng thì bắt đắc dĩ, trả về từng món một cho cậu.

“Những thứ này đều là thức ăn rác rưởi, không tốt đối với thân thể.”

Lâm Diễm rất là vô tội nhìn Trang Thừa: “Em không biết nấu cơm, bằng không thì mỗi ngày em tới nhà anh cợ cơm?”

Nhìn biểu tình vô tội của Lâm Diễm, Trang Thừa quý thần xui khiến gật gật đầu. Sau khi phản ứng lại mới lặng lẽ rơi lệ trong lòng: Sao anh lại thành vú anh rồi...

Thế là Lâm Diễm cười đủ kiểu vui vẻ đáng yêu chỉ huy Trang Thừa đi mua đồ mình muốn ăn.

Chờ đến khi hai người đi ra từ siêu thị, hai tay đều xách theo đồ đặc linh kinh. Một nửa túi lớn là đồ dùng sinh hoạt, một nửa túi lớn là đồ ăn. Nửa túi là gia vị.

Úc, còn có một bình dầu phộng Lỗ Hoa Hoa =w=

Về đến nhà, thức ăn thừa gì đó trong tủ lạnh đã sớm được thanh lý sạch sẽ, lại mở bung ra để tiêu trừ mùi hương, cho nên mùi vị cũng không quá khó ngửi.

Đem rau cải này nọ đặt hơn phân nửa vào một ngăn tủ lạnh, thịt bò thịt heo cá a gì đó đặt vào một ngăn bên dưới.

Lâm Diễm trở về phòng mình tắm rửa, Trang Thừa ngửi ngửi mùi trên thân mình, cũng nhịn không được nhú mào, đi phòng tắm tắm luôn.

Ngày nắng nóng ba bảy ba tám độ, thu dọn phòng ốc lâu như vậy còn ra ngoài mua đồ đặc. Mặc dù là chiều tối nhưng cũng hết sức oi bức. Phía sau áo Trang Thừa đã thấm ướt một mảng lớn.

Lúc từ trong phòng tắm đi ra thì phát hiện Lâm Diễm đã sớm ngồi trong phòng khách xem tivi. Trông thấy Trang Thừa đi ra từ phòng tắm còn phát phát tay, giục anh mau đi làm cơm, cậu sắp đói chết rồi.

Thật đúng là không xem mình là người ngoài.

Trong lòng Trang Thừa lặng lẽ thổ tào. Nhưng trên thực tế cùng nhau trải qua thế này, anh cũng không xem Lâm Diễm là người ngoài.

Lâm Diễm cũng vừa mới tắm rửa xong liền qua đây, đầu tóc còn có chút ướt mẹp nhỏ giọt. Trang Thừa từ trong ngăn kéo lấy ra một cái khăn lông sạch sẽ ném cho cậu, bảo cậu tự lau tóc, sau đó đi vào phòng bếp mở chế độ vú anh.

... Hẳn là chế độ nhân thê bảo mẫu chứ?

Tùy tiện làm mấy món ăn không tốn nhiều thời gian, thuận tay còn lấy ra chiếc nồi cơm điện đã nhiều năm không dùng.

Sau khi tẩy rửa sạch sẽ thì mức gạo nấu cơm. Ánh đèn vàng ấm áp trong phòng bếp chiếu lên người Trang Thừa, khiến Lâm Diễm nhìn đến lòng thấy ấm áp. Có một loại cảm giác ấm êm.

Lâm Diễm lấy cùi chỏ chống đầu ngắm Trang Thừa lui cui trong bếp, ánh mắt hơi có chút xoắn xuýt.

Nếu như Trang Thừa biết mình là một GAY, sẽ còn tốt với mình thế này hay không?

Một tháng trước come out với gia đình, ba thì giận đến mức đoạn tuyệt quan hệ với mình, mẹ cũng tức đến nhập viện một tuần. Lúc phát hiện mình thật sự là không thể tiếp nhận gì đó với con gái, Lâm Diễm quả quyết thu dọn hành lý bỏ trốn.

Lần quần gần nửa tháng, mới tìm được công việc ở bên này, dự định sẽ an ổn sống tiếp.

Công việc thật sự của Lâm Diễm là làm một nhà thiết kế cho một công ty kiến trúc, khi có công việc mới sẽ bận rộn đến mức thiên hôn địa ám nhật nguyệt vô quang, bình thường thì chỉ ăn không ngồi rồi. Vừa khéo có căn bản hội họa, cho nên trên mấy quyển tạp chí manga có thể thấy tác phẩm linh tinh của cậu, lấy đó kiếm thêm chút nhuận bút, mới không có đói giữa đường.

Bất tri bất giác đã gần một tiếng, từng trận mùi hương thức ăn bay ra từ phòng bếp, làm cho sâu hạo ăn trong bụng Lâm Diễm kêu lên.

Trang Thừa quần tạp dề bưng thức ăn từ bếp ra, Lâm Diễm nhìn bộ dáng bận rộn của Trang Thừa nhịn không được cười ra tiếng: “Há, bác gái Trang. Tay nghề thật tốt.”

Trang Thừa liếc Lâm Diễm một cái: “Nín, bớt lảm mồm, rửa tay ăn cơm thôi.”

Liếc mắt ra sao, cụ thể là thế này →_→

Lâm Diễm rửa tay sạch sẽ, không nhịn được ngồi bên bàn cơm gấp một đĩa thịt bò sốt cà chua. Thịt bò tươi mềm thập phần ngon miệng, bao bọc một tầng nước sốt nồng đậm còn mang theo chút chua ngọt của cà chua. Mỹ vị ngoài dự đoán.

Chờ Trang Thừa cời tạp dề rửa tay xong đi ra từ phòng bếp trông thấy chính là bộ dạng miệng nhét đầy ắp của Lâm Diễm.

Trang Thừa vươn tay chọt chọt gò má phồng trướng của Lâm Diễm, cười nói: “Ăn ngon chứ?”

Bởi vì trong miệng Lâm Diễm nhét đầy đồ ăn, cậu vừa nỗ lực nhai nuốt vừa liên tục gạt đầu.

Trang Thừa nhìn dáng vẻ Lâm Diễm, trong lòng không hiểu sao lại một trận thỏa mãn.

Chú thích:

*dầu đậu phộng Lỗ Hoa Hoa:

*thịt bò (sốt) cà chua: nguyên văn chỉ là cà chua thịt bò chứ không có sốt, ta thêm vô cho nó thơm hí hí, hình thì ở đầu chương á, thịt bò có thể thái lát hoặc viên hột lựu tùy hỉ.

6. Chương 6

Mặc dù Lâm Diễm không biết làm cơm, nhưng mà cậu biết làm điểm tâm bánh ngọt rất ngon. Cho nên cậu là *** trưởng kiêm phục vụ kiêm thợ làm bánh của căn tiệm dưới lầu.

Mấy ngày nay trên tay Lâm Diễm tiếp nhận một case lớn, cho nên cứ chạy qua lại giữa ba đầu phòng trọ (của Trang Thừa), công ti và nhà mình, nói đơn giản là bận tới nỗi chân không chạm đất.

Đối với vẽ vời gì đó Trang Thừa hoàn toàn không hiểu, mặc dù không thể giúp đỡ Lâm Diễm, nhưng mỗi ngày vẫn cố thể làm thức ăn mỹ vị mang cho Lâm Diễm ăn.

Có mấy lần mang đồ ăn đến công ti cho Lâm Diễm, vừa lúc bọn họ đang nghỉ trưa, thế là toàn bộ mấy cô em trong văn phòng đều sôi trào như đả kê huyết*, ngày nào cũng truy hỏi người đưa đồ ăn cho cậu mấy lần đó có phải là bạn trai của cậu hay không.

[đọc cúc ngứa rồi thì chắc nhớ, còn không thì ta cóppi lại =))): đả kê huyết là một phương pháp trị liệu NGUY KHOA HỌC trong những năm 1960 ở Trung Quốc, chính là rút máu gà tươi (tốt nhất là gà trống), tiêm vào trong tĩnh mạch người bệnh, nghe nói có thể trị nhiều loại bệnh như liệt nửa người, không mang thai, cao huyết áp, vảy nến, phù chân, bla bla bla... Trên mạng thường dùng với ý nghĩa là điên lên, si dại]

Lâm Diễm cũng không trả lời.

Một mặt là cảm thấy xấu hổ, một mặt khác là bởi vì thực sự quá bận rộn.

Trang Thừa còn đang trong kỳ nghỉ hè, ngày ngày rảnh đến đau trứng, thế là một mạch thu xong hết toàn bộ kịch còn thiếu nợ. Đám em gái hậu kỳ suốt ngày đồ mắt chờ Thừa Tướng đại nhân giao âm lúc nhận được âm thô thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròng rơi đầy mặt.

Thừa Tướng đại nhân rút cuộc anh giao âm rồi, anh mà còn chưa giao nữa chắc em chuẩn bị lấy chết tạ tội luôn.

Thế là ngày thứ hai trên YS* sôi trào. Trong vòng một ngày tung ra rất nhiều hố kịch đã treo gần một năm, khiến những fan khốn khổ chờ đợi kịch động lệ nóng doanh tròng lệ rơi đầy mặt.

[YS là diễn đàn trên mạng chuyên phát kịch truyền thanh]

Giao diện vi tính của Trang Thừa bị cái biểu tình

lấp đầy.

Kỳ thực mấy ngày nay lúc ghi âm Trang Thừa cũng giật mình, trong tay mình cứ nhiên kéo nhiều hồ kịch như vậy. Có cái thậm chí anh còn quên tuốt nội dung kịch bản luôn.

Hại nhân bất thiện, thật sự là hại nhân bất thiện. [hại người quá]

Có điều anh thật sự muốn bày tỏ bội phục với mấy em gái anh hùng bên hậu kỳ, hôm qua anh vừa mới giao âm ấy thế mà hôm nay kịch đã tung ra, quá trâu bò rồi.

QAQ Thừa Tướng sama, anh có biết mấy em gái hậu kỳ đó chậm trễ chờ không được âm thô của anh, bọn họ đã sớm đem tất cả âm BGM đều sắp xếp xong lại hủy rồi lại sắp xếp bao nhiêu lần không!!!

Trang Thừa che mặt.

Lại trôi qua gần nửa tháng.

Case của Lâm Diễm cuối cùng phải sửa chữa, dưới sự bắt bẻ của cha phú ông nào đó. Trong lúc bắt bẻ, sửa chữa không ngừng cải thiện, cuối cùng phú ông nọ rốt cuộc thỏa mãn gật đầu. Vung bút lên, tiền thù lao bay đến tài khoản Lâm Diễm, tranh thiết kế thì trực tiếp giao cho đội công trình bắt tay vào làm.

Lâm Diễm thật sự sâu sắc cảm thấy, nếu phú ông kia bắt cậu sửa chữa nữa, cậu thật sự sẽ nhịn không được mà bóp chết ông ta... ách, cậu không dám, vẫn là tự bóp chết mình thôi.

T^T cuối cùng cậu sống lại rồi!!!!

Tiệm bánh ngọt cũng không lo lắng gì, bởi vì còn có một trưởng tiệm cùng mấy phục vụ và thợ làm bánh trông coi cửa hàng. Có điều trong điện thoại có hơi nhiều tin nhắn ngắn hối thúc poster của cậu.

Bởi vì cậu chính là phiên bản kém cỏi bất tài của sama Diễm Diễm Nhất Túc... [câu này hơi chém, tóm lại ý em nó là khiêm tốn bên ngoài mình không tài giỏi như trên mạng thường nói]

Bất quá cậu thật sự là sắp yếm yếm nhất túc* rồi...

[*yếm yếm nhất túc: hấp hối | yếm yếm và Diễm Diễm đều phát âm /yǎn yǎn/]

Cậu kéo lê thân thể mệt mỏi trở về nhà, Lâm Diễm cảm thấy những thứ khác đều không quan trọng bằng việc hiện giờ cậu chỉ muốn ngủ một giấc...

Tác giả: Ngọa Tào Khoái Bát Hạ

Edit: Sài Đạo

7. Chương 7

Trong tay Trang Thừa xách một túi bánh bao thịt cùng một ly sữa đậu nành lên lầu, không ngờ phát hiện cửa phòng Lâm Diễm không có đóng.

Anh nhú mày, trộm ghé sao?! Thế là nhanh chóng trở về phòng để sữa đậu nành bánh bao xuống, thuận tay tìm một cây “vũ khí” — kỳ thực chính là tìm cây vợt cầu lông =__,=

Dao phay không dám xách, anh sợ không cẩn thận một cái là sẽ ngộ thương.

Trang Thừa mỗi tay cầm một cây vợt cẩn thận nhón chân tiến vào phòng Lâm Diễm, kỳ thực hiện giờ anh chỉ thiếu một quả cầu nữa là có thể trái phải bắt đầu tự mình đánh cầu chơi luôn.

Trong phòng xem như gọn gàng ngăn nắp, không giống bộ dạng bị trộm lật tung loạn thất bát tao.

—— xem ra tên trộm này còn rất có tổ chức.

Trang Thừa thầm nghĩ.

Trên ghế sa lon toàn bộ chìa khóa di động ví tiền đều nhét cùng một chỗ, máy tính xách tay còn yên ả đặt trong bao laptop. Trang Thừa lúc này mới thở phào một hơi, không có trộm a.

Vậy hẳn là Lâm Diễm trở về rồi.

Trang Thừa vươn tay đẩy cửa phòng của Lâm Diễm, nhìn thấy cậu bình an vô sự nằm trên giường ngủ khò khò cũng yên lòng hơn.

Nhóc con này, chắc mệt chết rồi.

Kỳ thực Trang Thừa năm nay 22, sắp tốt nghiệp đại học. Còn Lâm Diễm mới có 19, bởi vì come out quá sớm cho nên xích mích với gia đình tự mình ra ngoài đi làm. Cũng may Lâm Diễm xác thực là có một tài nghệ riêng, công ti kiến trúc xem tác phẩm của cậu cảm thấy rất hài lòng, dù sao cậu cũng đã thành niên rồi, đây cũng không tính là thuê lao động trẻ em. Thế là một trang hợp đồng nhất thức tam phân*được ký kết.

[*nhất thức tam phân: ý chỉ các bản hợp đồng có nội dung tương tự nhau, mỗi bên ký kết giữ một bản]

Đắp kỹ chăn cho Lâm Diễm, Trang Thừa nhẹ nhàng rút lui ra ngoài, đóng kín cửa, trở về nhà mình bắt đầu bận rộn.

Trang Thừa ngồi trên cái ghế nhỏ trong nhà bếp, có hơi chút bất đắc dĩ nâng má nhìn nồi cháo đang nấu trước mắt.

Rõ ràng ở trường trong mắt mọi người mình chính là loại hình thiếu gia lạnh lùng, sao mỗi khi đối mặt Lâm Diễm mình lại biến thành nhân thể ôn nhu thế này?

Trang Thừa bị ý nghĩ của mình dọa sợ hết hồn, nhanh chóng vẫy rơi ý niệm này.

Cứ đùa, mặc dù anh cong nhưng mà không thích bẻ cong trai thẳng đâu, có điều... trông mất Trang Thừa đảo một vòng, nếu như đối tượng bẻ cong là Lâm Diễm mà nói, anh lại không ngại đâu (*/*)

Khi Lâm Diễm tỉnh lại phát hiện trên bàn phòng khách nhà mình đặt một túi bánh bao cùng một ly sữa đậu nành, mặc dù đã sớm lạnh ngắt rồi.

Bên dưới bánh bao có chèn một tờ giấy, trên giấy là nét chữ rồng bay phượng múa của Trang Thừa: Tỉnh dậy thì bỏ bánh bao với sữa đậu nành vào lò vi ba hâm nóng, cửa tôi đóng giúp em rồi, thật là, cũng không sợ trộm vào.

Chóp mũi Lâm Diễm nóng lên, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống, bất quá vẫn nín lại được.

Hứ, đừng tưởng làm như vậy là có thể khiến tui khóc, mặc dù anh là người đầu tiên tốt với tui như vậy, chiếu cố tui, quan tâm tui như vậy.

Lâm Diễm bắt đầu không được tự nhiên ngạo kiều, trong lòng thầm nghĩ, khéo miệng lại nhịn không được nhếch lên.

Đặt bánh bao và sữa đậu nành vào lò vi ba gia nhiệt, sau khi bình tĩnh lại Lâm Diễm đặt mông ngồi trên sa lon: “A—! Thánh thần ơi đây là vệt cầu lông của ai a!”

Trang Thừa ở bên này nghe tiếng hét thảm của Lâm Diễm, mặt mày .

Tiêu rồi, anh quên xách vũ khí về rồi.

Lâm Diễm bên này đang chuẩn bị ném vợt cầu lông cho Trang Thừa, di động ở một bên lại reo lên, nhìn nhìn hiển thị người gọi, Lâm Diễm lập tức tiếp điện thoại sau nó giờ điện thoại ra xa nửa thước: “Lâm Diễm!!! Má ơi poster đâu?!!!!Tên Thừa Tướng khanh hóa kia đều giao âm hết rồi, cậu cái tên gia hỏa này sao còn chưa giải quyết!!!!”

Cậu còn chưa kịp nói gì, thanh âm bên kia điện thoại lại tiếp tục truyền tới: “Thánh thần ơi!!! Cái kịch này tới hôm nay có thể xem như hồ trọn một năm rồi!!!! Cậu, hiện giờ, ngay lập tức, liền tức khắc, đi về cho lão nương!!!!!!!!”

Sao đó bộ một tiếng, cúp điện thoại luôn.

Trang Thừa đứng ở cửa đang do dự có nên gõ cửa hay không, vừa rồi hình như anh nghe thấy: “Tên Thừa Tướng khanh hóa”?! Đây là đang nói anh sao!!!

Lúc này cửa xoát một cái đẩy ra, Trang Thừa bình tĩnh mở miệng: “Tôi quên mang vợt cầu lông về.”

8. Chương 8

Cơm trưa và chiều của Lâm Diễm lại là đi qua phòng Trang Thừa mà cọ, được rồi, cậu thừa nhận, dạ dày của cậu đã bị tay nghề của Trang Thừa chinh phục mất rồi. Đặc biệt là những khi Trang Thừa không đưa cơm, cơm hộp tập thể mua trong công ty thực sự là không thể ăn nổi.

Ăn đến no căng ngồi trong phòng khách, Lâm Diễm quyết định bắt đầu vẽ cho xong poster còn thiếu nợ trong tay. Trước tiên là vẽ poster cho cái kịch mà qua một ngày nữa là tròn một tuổi cái đã __=!

Còn Trang Thừa bên này nhận một cú điện thoại call ra ngoài, nói cái gì mà ăn cơm rồi đấy.

Trang Thừa im re, anh đã ăn cơm rồi có được không?!

Đầu dây bên kia không cam tâm: “Vậy thì qua hát, ai mà không biết chú là ca thần trường học mình, không cho phép không tới, bằng không sẽ đến nhà túm chú!”

Sau đó điện thoại cộp một tiếng cúp luôn.

Trang Thừa bất đắc dĩ trở về phòng mình thay một bộ quần áo, xuống lầu đón xe đi chỗ KTV bọn kia.

Lúc tính tiền Trang Thừa mới phát hiện một vấn đề — mình quên mang chìa khóa theo. Bất quá nghĩ nghĩ, dù sao từ bộ cửa phòng Lâm Diễm có thể leo sang bộ cửa phòng mình, nên cũng yên tâm hơn.

Đến lúc trở về nhà gọi điện thoại cho cậu ấy là được rồi.

Thật sự là sắp giải tán rồi, một đồng người thừa dịp uống rượu say liền lôi kéo người mình thích mà tỏ tình. Trang Thừa cũng tránh không thoát. Mất thấy từ đầu đến giờ, cũng đã có không dưới năm người tới tỏ tình với anh.

Trong đó bao gồm ba cô gái hai chàng trai.

Trang Thừa có chút đau đầu mà trốn sang một góc.

Trang Thừa bị bầy điên say rượu này quây sắp chết, Lâm Diễm thì bị cô em kế hoạch nọ lấy tần suất cứ nửa tiếng thì CALL một cú quây sắp chết.

Lâm Diễm hung hăng đe phím tắt máy, trừng điện thoại: “Nếu cô mà còn gọi điện thoại qua nữa đừng trách tui trở mặt à!”

Trang Thừa tùy tiện viện một cái cớ cũng không quản bọn nó có đồng ý hay không liền trực tiếp chạy ra ngoài, bắt một chiếc xe về đến dưới lầu nhà mình, sau đó gọi điện thoại cho Lâm Diễm.

Cú điện thoại này thực sự là gọi không đúng lúc...

Điện thoại vừa thông Trang Thừa còn chưa kịp nói gì đã bị một tràng rít gào của Lâm Diễm dọa cho ngốc lảng.

“Tui sát đại gia cô, không phải tui đã nói là đang vẽ poster sao, cô cứ nửa tiếng là nháo một lần như vậy có tin thằng mọi này về sau vĩnh viễn không giúp cô vẽ poster nữa hay không!!! Mẹ nó không phải là cái kịch truyền thanh đào hồ một năm sao, treo hồ lâu thêm chút nữa cũng không chết đâu!!!”

“...”

“Phắc, không được gọi nữa, không phải là nói tên Thừa Tướng khanh hóa đều giao âm hết còn tui cái tay vẽ vời này sao vẫn chưa giao tranh à?! Nếu như cô còn gọi tới nữa, bố đây sẽ để “Hoa tâm” của cô cứ như vậy mà treo hồ luôn!!!”

Cộp.

Cúp điện thoại nhanh gọn lẹ. Lâm Diễm hung hăng mà thở phào một hơi, rốt cuộc thoải mái hơn.

Trang Thừa cầm điện thoại đã báo bạn đứng ngẩn ngơ dưới lầu, còn có chút chưa hồi thần lại.

Anh vừa mới nghe thấy cái gì?

Kịch truyền thanh “Hoa tâm” đã đào hồ một năm?! Đây không phải là bộ kịch anh chủ dịch* sao?! Ngộ phắc, cái tên Thừa Tướng khanh hóa kia mấy người cũng biết rồi ha!!! [chủ dịch: đảm nhiệm vai chính]

Poster là chuyện thế nào, chẳng lẽ Lâm Diễn thật sự là tay vẽ đại thần Diễn Diễn nhất tước?!

Trang Thừa ý thức được điểm này, bị ý nghĩ của chính mình hung hăng dọa nhảy dựng.

Tối hôm nay mọi chuyện của anh thật không thích hợp, đã bị dọa nhảy hai cái rồi.

Lần đầu là bị tiếng rít gào của Lâm Diễn dọa, lần thứ hai là bởi vì chân tướng mình không cẩn thận phát hiện ra dọa sợ.

Tác giả: Ngọa Tào Khoái Bát Hạ

Edit: Sài Dao

9. Chương 9

Trang Thừa đến trước cửa phòng Lâm Diễn, gơ tay gõ nhẹ nhẹ, sợ bản thân châm vào dùm thuốc nổ Lâm Diễn.

Lâm Diễn đang tiến hành bước tô màu cuối cùng, sau khi tô màu xong chỉ cần dùng PS đem toàn bộ poster này nọ P lên là xong. Click lưu lại, Lâm Diễn đóng giao diện PS đứng dậy đi mở cửa.

Tạm thời cậu còn chưa muốn bại lộ một thân phận khác của mình trước mặt Trang Thừa. Mà Trang Thừa chắc cũng là CV, bản thân mình có loáng thoáng nghe thấy anh ấy ghi âm mấy đoạn thoại rất quen.

Chẳng qua thân phận của Lâm Diễn đã sớm bại lộ rồi. Ừm, nhờ có cú điện thoại kia của Trang Thừa.

Trang Thừa nhìn Lâm Diễn thần sắc xem như bình thường trước mặt, quả tim treo cao cuối cùng có hơi hạ xuống. Trước đó anh vẫn cứ lo có khi nào mình bị Lâm Diễn ăn trúng thuốc nổ nổ trúng hay không, coi mỗi bây giờ thuốc nổ đã nổ hết rồi.

“Lúc ra ngoài tôi quên mang chìa khóa theo, cho nên muốn leo qua từ ban công nhà em.”

Lâm Diễn gật đầu, “Ồ, vậy em cho anh mượn cái thang, dùng thang an toàn hơn.”

=w= thế là Trang Thừa thuận lợi về nhà.

Lâm Diễn phát hiện một vấn đề.

Từ sau cú điện thoại mình gào thét với cô nàng kế hoạch hôm đó, hình như có chỗ nào đó trở nên kỳ quái?

Tỷ như Thừa Tướng cái tên khanh hóa kia =_=_ éc, Thừa Tướng sama, cư nhiên bắt đầu tiếp cận mình?

Lâm Diễn sợ nhảy dựng.

Mặc dù cậu là fan của Thừa Tướng sama, nhưng mà được thần tượng nhà mình tiếp cận mặc danh kỳ diệu thế này, hình như xem ra có chút không bình thường...

Hơn nữa...

A này cái ngữ khí thiếu ăn đập của Thừa Tướng sama sao mà giống thằng cha cách vách vậy chứ!

Lâm Diễn hít sâu, trong lòng không ngừng thôi miên bản thân: Đây là ảo giác đây là ảo giác, Thừa Tướng đại nhân sao có thể là Trang Thừa đây... Mặc dù trong tên hai người đều có chữ Thừa nhưng mà đây không đại biểu cho gì hết... Mặc dù hiện giờ nhìn lại hai người đều nhị như nhau...

Đây không phải trọng điểm.

Từ sau khi Trang Thừa tự động thăng cấp thành nhân thể, phòng bếp nhà Lâm Diễn trên cơ bản chưa hề động tới.

Hôm nay khí trời tốt đẹp, Lâm Diễm tranh thủ xuống lầu xem xem tiệm bánh ngọt nhà mình, trông thấy buôn bán không tệ, tuần tra hai vòng các phục vụ thợ bánh cũng không có lười biếng tiêu cực gì gì, hài lòng gật đầu, sau đó chuẩn bị trở về.

Cậu cũng đã thăng cấp lên thành ông chủ phát tay. [ý chỉ ẻm phát tay hông thèm làm nữa]

Dù sao hết thấy chuyện lớn lớn nhỏ nhỏ trong tiệm đều do phó tiệm lúc nào cũng nhiệt tình mười phần phụ trách, đối với việc này cậu tỏ vẻ rất hài lòng.

Lúc Lâm Diễm xoay người vừa vặn trông thấy Trang Thừa xuống lầu đang đi về phía mình.

“Sao anh xuống đây?”

Trang Thừa nhướn mày, chìa tay bóp bóp cái mặt nào đó trước mắt, “Thế nào? Cho em qua nhà tôi ăn cơm, không cho tôi tới tiệm em uống trà chiều?”

Một bên bóp xong một bên âm thầm cảm thán xúc cảm thật tốt. Xem ra mình nuôi Lâm Diễm cũng không tệ, trên mặt cũng có thịt rồi.

Lâm Diễm vươn tay gạt móng vuốt Trang Thừa ra: “Trà chiều, em sở trường nhất đó. Ngồi đi, đại gia em tự mình xuống bếp, cho anh biết sự lợi hại của em.”

Lâm Diễm hơi hơi hất cằm, bộ dáng có chút tự hào.

Mặc dù đại gia nấu cơm không ngon, nhưng mà mùi vị bánh ngọt của đại gia tui vẫn rất ngon đó!

Lâm Diễm vừa nói vừa xắn tay áo tiến vào bếp, Trang Thừa ở trước mặt thuận tay mang lên cái mũ cao cao méo mó cho cậu, cười nói: “Thế thì, vạn phần mong đợi.”

Lâm Diễm trừng Trang Thừa một cái, chỉnh lại cái mũ méo, thất tap dề, đi vào gian làm việc trong suốt độc lập.

10. Chương 10

Lâm Diễm khi đi vào gian làm việc tựa hồ như là thay đổi thành một người khác, so với với bộ dáng bình thường hoặc là bộ dáng chăm chỉ làm việc đều không giống. Khóe môi dương lên độ cung nhân nhật, thủ pháp nhuần nhuyễn tiến hành từng khâu.

Tách trứng, khuấy trộn...

Động tác mặc dù đơn giản nhưng lại khiến người ta ngoài ý muốn thưởng tâm duyệt mục. [= cảnh đẹp ý vui, vui tai vui mắt]

Không chỉ là hưởng thụ trên vị giác của việc thưởng thức thành phẩm, mà còn là hưởng thụ thị giác trong quá trình chế biến.

Dù độ cong khóe môi không lớn, nhưng Trang Thừa lại có thể cảm nhận được loại tâm tình vui vẻ kia của Lâm Diễm. Cậu rất hưởng thụ quá trình chế biến bánh ngọt mỹ vị.

Trang Thừa cũng mỉm cười.

Đối với việc vừa có thể ngắm mỹ nhân biểu diễn vừa có thể nếm bánh ngọt mỹ nhân làm vì mình, thực sự là một sự kiện vui trong đời.

Cho dù là cách lớp thủy tinh thật dày, Lâm Diễm cũng có thể cảm giác được ánh mắt của người nào đó vẫn luôn dừng lại trên người mình.

Việc này khiến cậu hơi có chút mất tự nhiên.

Thừa dịp lúc lau mồ hôi, Lâm Diễm hung hăng trừng Trang Thừa một cái, lại không ngờ đối lấy nụ cười càng thêm khuếch trương của đối phương.

Tức đến nổi mặt cậu đỏ rần.

Lâm Diễm vỗ vỗ gương mặt có chút đỏ của mình, tự nói với bản thân là bởi vì quá nóng nên mới đỏ mặt thôi.

Ê nè chú em điều hòa, lẽ nào chú không thổi khí lạnh mà đổi sang khí nóng rồi sao?

Kem bơ hương trà màu lục nhạt đều bị trét lên khối bánh bông lan cắt thành hình tam giác, sốt sô-cô-la trong túi đặc chế bị tùy ý nặn ra mấy đường nét dài mảnh rơi lên trên bánh kem.

Lâm Diễm dùng kẹp gấp lên cái cuống một quả dâu tây đỏ tươi nhanh chóng lặn một vòng trong cái chén chứa dung dịch sô-cô-la đặt bên cạnh.

Trên quả dâu tây đỏ tươi phủ một lớp dịch sô-cô-la mỏng, rất nhanh đã đông lại.

Cứ như vậy làm thêm hai quả dâu tây sô-cô-la, đều được đặt lên một góc của bánh kem bơ.

Toàn bộ tạo hình đều thưởng tâm duyệt mục.

Bột bơ trong tay chậm chậm rót vào trong cà phê màu nâu, sau đó tùy theo động tác tay của Lâm Diễm mà dần dần thành hình, một cái đầu phiên bản Q* của Trang Thừa xuất hiện. [đầu phiên bản Q: có thể hiểu như là đầu chibi, hình ảnh vẽ tay, hoạt hình, truyện tranh]

Cho nên không thể không nói Lâm Diễm thật sự là thủ nghệ cao siêu.

Còn Trang Thừa bên này nhìn chăm chăm bàn tay thon dài trắng nõn của Lâm Diễm, suy nghĩ đã sớm chạy rông.

Bàn tay thon dài trắng trẻo thế này, chắc hẳn là thích hợp với đàn dương cầm, hội họa hơn nhỉ? Thế nhưng khi làm bánh ngọt, tựa hồ lại thập phần thưởng tâm duyệt mục ấy chứ.

Ngón tay thế này chắc hẳn là mang nhãn thế nào cũng đều đẹp mắt.

A, hôn nhân về sau không lo nữa...

Suy nghĩ này có hơi xa, anh xác thực đã chạy rông hơi xa...

Lâm Diễm bưng bánh ngọt và cà phê đi tới trước mặt Trang Thừa đang phát ngốc, bởi vì hai tay đều bưng khay nhỏ nên không cách nào lay tĩnh anh.

Thế là khỏe môi Lâm Diễm mang một nụ cười được cho là tà ác, chân cũng thuận lợi mà giẫm lên bàn chân của Trang Thừa, thành công gọi suy nghĩ của ai đó về.

Trang Thừa nhìn dấu chân màu xám trên đôi giày vải trắng của mình, bất đắc dĩ cười khổ, “Trở về em phải giặt giày cho tôi.”

Cúi đầu, nhìn bánh kem khéo léo đặt trước mặt. Cũng tương đối có hứng thú đối với cà phê dùng bột bơ vẽ ra hình cái đầu bản Q của mình: “Ý, lợi hại quá.”

Trang Thừa câu môi, ngẩng đầu nhìn Lâm Diễm: “Tôi không nỡ uống làm sao giờ.”

Lâm Diễm cho anh một cái liếc mắt: “Anh không uống em uống. Ăn mau, cho anh ném thử tay nghề của em.”

Trang Thừa móc di động ra, tách tách tách tách chụp vài bức ảnh thức ăn trên bàn, sau đó mỉm cười: “Ừm, vậy tôi bắt đầu đây.”

... (tui sẽ không nói cho mấy bạn ngồi đây là đoạn này bị nhảy đầu) [← lời trong ngoặc đơn là tác giả nhen]

Lúc trở lại thang máy, trong thang máy chỉ có hai người Trang Thừa và Lâm Diễm.

Lâm Diễm còn chưa từ bỏ ý định truy hỏi Trang Thừa bánh kem cùng cà phê capuchino cậu vừa làm mùi vị thế nào, “Này, tên khốn, anh nói mau, bánh kem hồi nãy ăn có ngon hay không? Cà phê thì thế nào?”

Trang Thừa chỉ cười, sau đó nhìn Lâm Diễm tự độc thoại trả lời: “Nhất định là ăn rất ngon rồi, đồ ăn em làm sao có thể không ngon được. Nhất định là anh cái tên khốn này bị chấn kinh nên mới không nói nên lời chứ gì.”

Qua một hồi...

“Ê!! Trang Thừa!! Mau nói coi bánh kem khi nãy mùi vị thế nào hả hả!!!”

Tác giả: Ngọa Tào Khoái Bát Hạ

Edit: Sài Dao

11. Chương 11

Mắt thấy thang máy sắp lên đến tầng đã chọn, Trang Thừa bỗng nhiên cúi người đến gần Lâm Diễm, Lâm Diễm ngốc lảng, không tự chủ lùi về sau tựa vào vách thang máy.

Trang Thừa ghé vào bên tai Lâm Diễm, cười khê: “Hương vị mỹ, người càng mỹ, tôi lời rồi.”

Sau đó lợi dụng lúc Lâm Diễm còn đang phát lảng, vươn đầu lưỡi khe khe liếm một cái lên vành tai phát hồng của ai đó.

“Ừ...” Cơ thể Lâm Diễm run lên, như có dòng điện xẹt qua từ nơi vành tai.

“Ting” một tiếng, cửa thang máy mở ra, Trang Thừa tâm tình cực tốt đi ra ngoài, thuận tiện nhắc nhở Lâm Diễm đi ra.

Lâm Diễm rất nhanh phản ứng trở lại, đi ra theo xác thực không dám dựa vào Trang Thừa quá gần, trên mặt đã đỏ bừng một mảnh.

Trang Thừa tâm tình cực tốt mở vi tính lướt weibo, bản thân trêu ghẹo Lâm Diễm, đây cũng xem như là to gan lớn mật bất thành linh? Còn bởi vì Lâm Diễm thật sự là quá mức đáng yêu, anh nhất thời nhịn không được.

Nhớ đến chuyện vừa phát sinh trong thang máy, độ cong trên khóe môi Trang Thừa lại nhịn không được mà toét to ra một chút.

Vốn tưởng rằng Lâm Diễm sẽ vì ngượng ngùng mà không qua chỗ mình ăn nữa, Trang Thừa cũng đã chuẩn bị đóng gói mang đến nhà Lâm Diễm. Cửa lại đứng giờ được gõ vang.

Lâm Diễm thần sắc bình thường xuất hiện ở cửa, thuần thực đổi dép lê, ngồi lên sa lon dùng điều khiển từ xa chuyển kênh.

Trang Thừa thở phào một hơi. Xem ra Lâm Diễm không có quá để tâm chuyện kia.

Nhưng đồng thời trong lòng lại mơ hồ có chút cảm giác thất vọng.

Kỳ thực trong lòng Lâm Diễm đã khấn trương muốn chết rồi, cậu nỗ lực giả vờ bộ dạng chuyện gì cũng chưa phát sinh mà sang đây, chính là muốn nhìn xem phản ứng của Trang Thừa.

Mắt thấy Trang Thừa thở phào một hơi, lại tưởng lầm là trước đó anh chỉ trêu đùa chơi, thấy mình sang thì thở phào.

Tâm tư hai người đều tự lưu chuyển, lại đều không tiến hành phỏng đoán theo phương hướng chính xác.

Mấy ngày sau đó, khi Trang Thừa làm thức ăn trong phòng bếp hối hận muốn chết, thiếu chút nữa cầm dao quệt lên cổ mình.

Mặc dù Lâm Diễm đối với hành vi ngày đó trong thang máy của mình không có biểu hiện gì, ba bữa vẫn đến nhà mình ăn như thường, nhưng mà mấy ngày nay quan hệ giữa hai người rõ ràng xa lạ hơn nhiều.

T^T Nếu như mình từ từ tiến tới, tế thủy trường lưu* có khi nào đã sớm tóm được Lâm Diễm rồi.

[*tế thủy trường lưu: khe nhỏ sông dài, làm từ từ và kiên trì thì sẽ đạt được kết quả mong muốn]

Bất quá cũng may, cả hai còn có một thân phận khác... trên mạng vẫn có thể giao ~ lưu ~ đó ~ mà

~Nghĩ đến điểm này, con dao vốn xẹt trên cổ lại chuyển hướng giáng xuống con cá trên thớt.

Chờ đến khi ăn cơm tối xong, Trang Thừa vẫy tay tạm biệt Lâm Diễm, có chút không chờ kịp mà chạy về phòng mình lên mạng.

Thừa Tướng mới không có bíp: A ~ Diễm

~Hãy nhìn đường gợn sóng ~ tiêu hồn này!

Diễm Diễm nhất tức: -- Đại thần...

Thừa Tướng mới không có bíp: Đừng có lãnh đạm như vậy chứ A Diễm ~ nếu như đổi thành tôi tìm người khác thế này, người ta đã sớm nhào tới ôm giò rồi.

Diễm Diễm nhất tức: ... Vậy anh muốn em thế nào?

Diễm Diễm nhất tức: A a a a đại thần cầu ôm đùi!! ← thế này?

Thừa Tướng mới không có bíp: ...

Trang Thừa động bàn, thiếu chút nữa phun ra một ngụm nước, A Diễm nhà anh thật sự là quá tài tình rồi.

Nỗ lực khiến bản thân xem nhẹ thái độ lãnh đạm của Lâm Diễm, Trang Thừa không ngừng cố gắng:

Thừa Tướng mới không có bíp: Gần đây hình như em không mấy vui vẻ? Đã xảy ra chuyện gì sao?

Diễm Diễm nhất tức: ... Biến thân thành đảng bà tám rồi?

Thừa Tướng mới không có bíp: ~(~)(~ ~)~ tôi đây thực sự quan tâm em, nếu như đổi thành người khác đã sớm kích động muốn chết rồi đó.

Diễm Diễm nhất tức: ... Được rồi.

Diễm Diễm nhất tức: A a a a đại thần anh đang quan tâm em sao?!! Em kích động quá a a a!!! ← thế này?

Thừa Tướng mới không có bíp: ...

12. Chương 12

Mấy ngày nay phía dưới đầu lưỡi Lâm Diễm mọc ra một cái bóng nước, đau đủ kiểu khiến mặt cậu cứ méo mó.

Có điều ngược lại cho cậu một cái cố để khỏi vẽ vờn nữa →__→ quả nhiên ở chung Thừa Tướng cái tên khanh hóa kia thời gian lâu mình cũng bị làm hư theo luôn.

Nguyên nhân lưỡi mọc bóng nước công lao thuộc về buổi tối hôm nọ.

Trang Thừa tâm huyết dâng trào mua được trên mạng một bao gia vị lẩu chua cay Trùng Khánh, dự định thử làm một nồi lẩu cay Trùng Khánh.

Cũng không biết bên trong gia vị bỏ cái gì, hương vị chua chất khiến cho Lâm Diễm đang chuyên tâm vẽ cũng vút mấy bản vẽ đi mà chạy qua.

“Thơm quá!!!”Lâm Diễm chui vào phòng bếp, hít một hơi thật sâu hương vị trong không khí.“Đây là cái gì vậy?”

“Lẩu chua cay Trùng Khánh.”Trang Thừa đang xắt rau và thịt, bị không khí có chút nóng bức trong phòng bếp làm cho đầu đầy mồ hôi.

Vươn tay lau mồ hôi, Trang Thừa nhìn về phía Lâm Diễm: “Em ra ngoài trước đi, trong này rất là nóng, rất nhanh là xong rồi.”

Lâm Diễm gật đầu, đi ra ngoài.Sau đó dùng khăn bông của Trang Thừa thấm nước lạnh, sau khi vắt bớt nước thì trùm lên đầu Trang Thừa.

Trang Thừa đầu đầy mồ hôi chỉ cảm thấy phía trên đầu một mảnh mát mẻ, cũng không để ý bộ dạng trên đầu đội một cái khăn lông màu xanh dương của mình có bao nhiêu ngu xuẩn.

Trang Thừa đặt nồi lẩu vào lò vi ba trong phòng bếp gia nhiệt, sau đó lấy ra từng mâm đồ ăn kèm.

Thật đúng là không ít. Xà lách, cà rốt, thịt bò miếng, thịt dê miếng, thịt heo miếng, còn có hải sản viên và sản phẩm từ hải sản vân vân.

Ui, món thập cẩm a.

Lâm Diễm nhìn đồ ăn đầy bàn mà cảm thán.

Bởi vì sợ quá cay hai người chịu không nổi, Trang Thừa còn chuẩn bị một nồi thanh thang. Bất quá đến cuối cùng thanh thang trở thành đả tương du* luôn =0=~ [đả tương du tựa như người qua đường không liên can nhau, ở đây ý nói là không dùng đến luôn]

Trang Thừa trước tiên gấp một miếng thịt bò nhúng nhúng một hồi vào trong nước đỏ lôm, sau khi xác nhận đã chín rồi thì bỏ vào trong miệng: “Á ừ! Ăn ngon! Vừa chua vừa cay thật đủ vị!”

Nghe Trang Thừa nói như vậy, Lâm Diễm cũng bắt đầu động thủ.

Hai người đều là cao thủ ăn cay, hơn nữa lại đều là dân ăn hàng, cho nên rất nhanh, thức ăn trên bàn càng lúc càng ít.

Miệng của Trang Thừa và Lâm Diễm lúc này đều biến thành bộ dạng đỏ au có chút sưng phù, hai người đều nhìn miệng đối phương cười điên cuồng, nhưng mà đũa trong tay cũng không ngừng gấp thức ăn nhét vào trong miệng.

Đến cuối cùng, thanh thang trên cơ bản chưa có đụng tới, hồng thang thì vơi đi không ít, thức ăn trên bàn đã bị càn quét toàn bộ.

Một bên còn vun lên không ít lon bia.

Hai người nằm trên sa lon đánh ợ, bụng tròn vo, thật sự là ăn no đến không muốn nhúc nhích.

Trong lúc ăn Trang Thừa còn lo Lâm Diễm ăn quá bạo sẽ bị nóng, khuyên được hai câu phát hiện Lâm Diễm căn bản không nghe vào tai, lại có không ít thịt trôi vào trong bụng Lâm Diễm, liền khẩn cấp gia nhập vào đại chiến tranh đoạt thức ăn.

Hậu quả, chính là cổ họng Trang Thừa tịt ngòi, trên đầu lưỡi Lâm Diễm nổi một cái mụn.

Trang Thừa mua chút thuốc thanh nhiệt từ tiệm thuốc gần đó trở về, thuận tiện mua thêm cho Lâm Diễm một ít.

Gõ cửa phòng Lâm Diễm, Lâm Diễm đang vẽ poster, bản vẽ bị ném một bên, bưng miệng mình đau đến nhe nanh nhếch mép.

Trang Thừa cổ họng khàn tịt cười nói: “Hôm qua đã bảo em đừng có ăn nhiều như vậy mà, biết sai chưa?”

Lâm Diễm trừng anh một cái, nỗ lực không khiến đầu lưỡi hoạt động quá mạnh: “Không phải anh cũng y hệt sao, giọng tịt rồi kìa.”

Trang Thừa giúp Lâm Diễm rót ly nước, đưa thuốc cho cậu: “Đây là thuốc thanh nhiệt, trong khoảng thời gian này không được ăn đồ ăn có tính kích thích đó.” Sau đó bản thân cũng lấy ly nước uống thuốc.

Lâm Diễm nuốt thuốc xuống, nhỏ nhỏ giọng: “Em còn muốn ăn ~”

Trang Thừa nghe vậy, vươn tay gõ đầu: “Còn ăn? Còn muốn mọc mụn nước hả?!”

Lâm Diễm có chút bất mãn nhìn Trang Thừa: “Ăn rất ngon mà!!! Bộ anh không muốn ăn sao!!!”

“Ày,” Trang Thừa đơ, ngoắc đầu đi: “Chờ em khỏe rồi làm nữa.”

“Ấu ư! Ấu ư ư ư ư ư ư!!!!!!” Lâm Diễm hoan hô một tiếng, rồi lại không cẩn thận đụng trúng mụn nước dưới lưỡi, đau đến cậu kêu thảm liên tục.

Hết 11 ~ 12

Chú thích:

Lẩu kiểu Trùng Khánh phổ biến ở vùng Tây Nam Trung Hoa. Lẩu kiểu Trùng Khánh có nước dùng ninh từ xương bò hoặc xương gà, mỡ bò, gia vị là rất nhiều dầu ớt và hạt tiêu Tứ Xuyên nên nước dùng thường rất cay. Điểm nhấn quan trọng trong món lẩu Trùng Khánh là nước chấm, thành phần bao gồm dầu mè, giấm, nước dùng từ nồi lẩu, tỏi, rau mùi, dầu hào, nước tương, bột ngọt và muối pha chế theo tỉ lệ thích hợp.

[trích từ bài đăng: Món lẩu vòng quanh châu Á]

Tác giả: Ngọa Tào Khoái Bát Hạ

Edit: Sài Đạo

13. Chương 13

Cái kịch mà Thừa Tướng đại nhân chủ dịch nợ rồi cuộc cũng đã kết thúc toàn bộ.

Đối với cái kịch hồ một năm kéo dài hai năm tổng cộng mất ba năm mới hoàn này, kế hoạch Cô Lương bày tỏ rất cao hứng, trong tay rồi cuộc lại có thêm một hồ được lấp đầy.

Thế là đề nghị chúng nhân tổ kịch lên YY cả nhà vui vẻ một hồi với nhau.

Trang Thừa cảm thấy đã đến lúc cho Lâm Diễn biết thân phận khác của mình, cũng liền đồng ý đề nghị này.

Lâm Diễn thì không vấn đề gì, bởi vì cậu chưa bao giờ nói chuyện trên YY, chỉ nghe, hoặc là đánh chữ.

Trên YY, kế hoạch Cô Lương quảng cho Trang Thừa trực tiếp hát ED “Thính Phong” một lần.

Trang Thừa nghĩ nghĩ, đến lúc đó mình mở âm thanh lớn một chút, Lâm Diễn sẽ nghe thấy. Thế là đồng ý mở loa hát trực tiếp ED một lần.

Chỉnh âm lượng hơi lớn một chút, chắc chắn Lâm Diễn ở cách vách có thể nghe thấy, cũng sẽ không làm ồn đến người khác.

Không thể không nói, Trang Thừa có thể được phong làm ca thần đương thời của đại học G, đích thực là ca hát rất hay. Lâm Diễn khoác áo khỉ nhỏ* ở bên dưới im lặng lắng nghe, cũng nhin không được kích vào nút tặng hoa.

Cử động này tất nhiên là đưa tới một phen YY.

Nào là Diễn đại họa sĩ đó giờ chưa tặng hoa cứ nhiên tặng hoa cho Thừa Tướng đại nhân, hai người có phải là có JQ gì đó hay không hả bla bla...

Lâm Diễn bó tay, rõ ràng cậu từng tặng hoa cho người khác mà có được hay không?!

Chẳng qua bởi vì khi đó quá nhiều người tặng hoa cho hắn nên bị trôi đi mà thôi.

Lâm Diễn thổ tào.

Lúc này điện thoại đặt trên bàn bắt đầu rung, Lâm Diễn nhanh chóng tắt loa bắt điện thoại.

Khi nói điện thoại bên tai cứ luôn nghe thấy âm nhạc như ầm ầm như hiện, hiện giờ đã cúp điện thoại, hình như lại càng rõ ràng hơn nữa. Khúc nhạc này còn rất là quen, chính là ED “Thính phong”.

Lúc này Lâm Diễn mới phản ứng lại, giật mình nhảy dựng: Hồng lẽ máy tính nhà mình bị quỷ ám? Chọn tắt loa rồi mà còn có âm thanh?

Nhanh chóng về phòng, lại phát hiện cái loa nhỏ dưới góc trái giao diện YY đang tắt, âm thanh cũng không giống như truyền ra từ trong tai nghe, mà giống... cách vách truyền tới?!

Lâm Diễm có chút không xác định đi đến ban công gian phòng của mình, bởi vì đây là nơi liên kết gần nhất với phòng cách vách của Trang Thừa.

Thuận lợi nương cái thang bò qua, vừa vặn nghe thấy Trang Thừa đang hát —— chính là khúc ED Thánh phong nọ!!!

Kết thúc một khúc, Trang Thừa còn đang nghi hoặc sao Lâm Diễm còn chưa qua tìm mình, vừa quay đầu đã thấy Lâm Diễm đứng trên ban công nhìn mình chăm chăm, giật mình khiến anh mém chút nữa té xuống từ trên ghế.

“Lâm Diễm?!Sao em ở đây?!”

Lâm Diễm cau mày đi tới, biểu tình có chút xoắn xuýt: “ID trên mạng của anh có phải gọi là Thừa Tướng? Là một CV rất nổi danh?”

Trang Thừa trầm nghĩ rồi cuộc câu hỏi này cũng đến, thế nên gật đầu: “Sao mà em biết?”

Biểu tình Lâm Diễm càng thêm xoắn xuýt.

“Vậy anh có quen một tay vẽ tranh gọi là Diễm Diễm nhất tức không?”

Trang Thừa nghĩ thầm: Nhóc con ngoan, màn chính rồi cuộc tới rồi.

Bèn tòng thiện như lưu* tiếp tục gật đầu: “Ừ, vẽ vẽ siêu cấp đẹp, thấy nét vẽ của hai đứa không khác mấy, tôi còn rất thích em ấy. Sao, em quen em ấy?” [tòng thiện như lưu: hình dung việc biết nghe lời phải, thiện ý của người khác một cách tự nhiên và nhanh chóng]

Trong lòng Trang Thừa len lén tự cho mình một thế tay chữ V, Trang Thừa à Trang Thừa mà không hổ là ảnh đế a có thể đi tranh giải Oscar rồi ~!

Lâm Diễm cảm thấy mình sắp xoắn xuýt thành cái bánh quai chèo luôn.

Xem ra Trang Thừa hình như xác thực không biết chuyện mình là Diễm Diễm nhất tức rồi, nhưng không loại trừ khả năng ảnh cố ý nói như vậy, cho nên mình vẫn không thể trực tiếp thừa nhận với ảnh mình là Diễm Diễm nhất tức được.

Lâm Diễm xua tay: “Không có, em về trước, anh tiếp tục đi.”

Sau đó từ ban công phòng Trang Thừa thuận theo cái thang bò trở về phòng mình.

Chú thích:

Áo khỉ trên QQ: Phía bên trái trên giao diện YY có một hàng hiển thị người vào kênh, đằng trước tên có hình cái áo khỉ nhỏ (mã giáp), áo có eo thì của nữ, suông thì của nam. Về màu sắc:

Trắng: du khách | xanh lục: khách quý | lục nhạt: khách mới đến | xanh lam: hội viên | hồng nhạt: quản lý kênh | vàng: nhân viên quản lý toàn kênh | cam: tổng quản lý toàn kênh | tím: chủ kênh

Chèn cái hình cho dễ thấy:

Thú thật là đó giờ ta chưa lên YY lần nào nên không biết, cái này chắc nhiều người biết rồi nhưng bản thân con editor không biết nên quất lên luôn, có trật gì thì chỉ giáo nhen ^^

14. Chương 14

Từ sau tối hôm đó, Trang Thừa phát hiện khi mình lại trêu ghẹo Lâm Diễm trên mạng, cậu cũng chẳng kháng cự như trước nữa. Mà còn có hơi chút mất tự nhiên.

Trang Thừa thấy đây là một dấu hiệu tốt, quyết định phải không ngừng cố gắng, rưới thêm dầu lên đuốc gì đó.

Thừa Tướng mới không phải khanh hóa: A ~ Diễm ~ (← mở đầu vắn năm không đổi)

Diễm Diễm nhất tức: Làm gì (← có tiến bộ)

Thừa Tướng mới không phải khanh hóa: Tôi... bối rối quá hà hà hà!!!

Diễn Diễn nhất tức: [icon lau mồ hôi] Làm sao

Thừa Tướng mới không phải khanh hóa: — Hình như tôi thích tiểu thụ cách vách nhà tôi, mà lỡm không gay thì sao giờ.

Diễn Diễn nhất tức: ...

Tiểu thụ cách vách, là đang nói tui sao?

Chân mày Lâm Diễn hơi nhướn.

Thừa Tướng mới không phải khanh hóa: Tôi phải làm sao a a a a, bản khoản quá! (= =)

Trang Thừa vừa cười trộm trong thực tế, vừa làm ra một bộ dạng xoắn xuýt thống khổ trên mạng.

Diễn Diễn nhất tức: Ồ.

Diễn Diễn nhất tức: Anh thật sự thích cậu ta?

Thừa Tướng mới không phải khanh hóa: [icon gật đầu điên cuồng] Tôi không biết có tính là nhất kiến chung tình hay không nữa, cơ mà ấn tượng đầu tiên rất tuyệt, về sau ở chung cũng rất hợp khẩu vị mình...

Diễn Diễn nhất tức: [lau mồ hôi] Chỉ như vậy?

Lâm Diễn nhướn mày, tên khốn Trang Thừa kia chỉ thích bản công tử có chút xú như vậy sao?!

Thừa Tướng mới không phải khanh hóa: Còn có rất nhiều à, tỷ như nói khi làm cơm sẽ tận lực làm thêm nhiều món em ấy thích, lần trước gia hỏa cứ bận rộn là quên ăn cơm, nếu không phải tôi nhớ công ty ẻm ở đâu, dám chửi em ấy đối xử luôn.

Thừa Tướng mới không phải khanh hóa: Bản thân không ăn cay nhiều được cũng không biết, lần đó rõ ràng đã nhắc nhở em ấy, không nghe, thế là hay rồi, dưới lưỡi nổi cái mụn nước.

Thừa Tướng mới không phải khanh hóa: Cứ thấy mình biểu hiện đã quá rõ rồi, bản thân ông đây bình thường còn không vào nhà bếp, giờ đây thế mà đã thăng cấp thành nhân thể bảo mẫu công luôn rầu á!

...

Lâm Diễn một bên nhìn Trang Thừa ở bên kia lải nhải, khóe miệng lại nhin không được giương lên. Sau này có một nhân thể chiếu cố sinh hoạt của mình, ấy thế mà không tệ.

Trang Thừa bên này lải nhải nói một tràng, Lâm Diễn bên kia một chút phản ứng cũng không có.

Thừa Tướng mới không phải khanh hóa: Ý? A Diễn, đâu mất rồi? Xuống rồi hử?

Diễn Diễn nhất tức: ... Không có.

Thừa Tướng mới không phải khanh hóa: Vậy sao không nói gì hết.

Diễn Diễn nhất tức: Thấy anh nói vui vẻ quá mà...

Hình như Lâm Diễn đột nhiên nhớ tới gì đó, biểu tình bỗng trở nên có chút ngưng trọng.

Diễn Diễn nhất tức: Nếu như có một ngày, gia hỏa cách vách của anh rời đi, anh sẽ làm sao? Nhớ mãi không quên? Hay là tìm một người khác?

Diễn Diễn nhất tức: Anh hiểu cậu ta không? Anh biết cậu ta có thân phận gì sao? Nếu một ngày nọ cậu ta thật sự bỏ đi, anh sẽ tìm cậu ta chứ?

Trang Thừa ngậy ra, điểm này thật ra cho tới giờ vẫn chưa từng nghĩ qua. Bản thân chỉ biết Lâm Diễn xích mích với trong nhà rồi dọn ra, nhưng hình như đối với thân phận bối cảnh của cậu xác thực không biết gì cả.

Thế nhưng —

Thừa Tướng mới không phải khanh hóa: Mặc dù tôi không biết em ấy là người nơi nào, bối cảnh gia đình ra sao. Nhưng tôi hiểu được em ấy xem việc này là bí mật, em ấy không nói, tôi cũng sẽ không hỏi. Chờ đến một ngày em ấy nguyện ý nói cho tôi cũng không muộn.

Thừa Tướng mới không phải khanh hóa: Còn có a, tôi sẽ nỗ lực khiến em ấy rời bỏ tôi không được! Ừm, nếu đi thật mà nói, tôi cũng nhất định phải tìm lại em ấy.

Thừa Tướng mới không phải khanh hóa: Lão tử còn chưa có tổ tình mà dám đi hả hồn dân!!!!

Lâm Diễn không nói gì, nhưng cảm động trong lòng cũng không phải giả. Về phần Trang Thừa nói sẽ khiến mình rời bỏ anh ấy không được, là chỉ ngày ba bữa sao?

Được rồi, khẩu vị của mình hình như xác thực đã bị ảnh hưởng tới chánh rồi.

Tác giả: Ngọa Tào Khoái Bát Hạ

Edit: Sài Đạo

15. Chương 15

Hôm nay Lâm Diễn đang vẽ tranh thiết kế, một tuần sau là phải nộp lên rồi, mà cậu chỉ mới vẽ hơn phân nửa một chút. Điều này khiến cậu không khỏi có chút gấp gáp.

Hơn nữa mấy ngày gần đây trong lòng ầm ầm có cảm giác bất an quấy nhiễu, càng khiến cả người cậu có chút nóng nảy.

Điện thoại đặt trên bàn rung o o, không hiển thị người gọi, thế nhưng số điện thoại nhìn qua có chút quen, nhìn thoáng qua đầu số, là từ thành phố F gọi tới.

Trước khi bắt điện thoại Lâm Diễn do dự một hồi, nhưng nghĩ lại ngày này sớm muộn gì cũng đến, vẫn là nhận điện thoại.

Giọng nói quen thuộc của ca ca từ đầu dây bên kia truyền đến, vẫn lạnh lùng bất cận nhân tình như thế: “Tiểu Diễn, ở bên ngoài chơi đã chưa, có thể về rồi.”

Ngữ khí ra lệnh công thức hóa khiến Lâm Diễn không khoái: “Lão tử không thèm, là họ đuổi lão tử ra ngoài, kêu lão tử trở về? Giỡn trò quốc tế gì vậy.”

“Không có giỡn với em, hôm qua mẹ té từ cầu thang xuống, giờ đang nằm trên giường kia.”

Lòng Lâm Diễn khẽ động, nhưng ngữ khí vẫn quật cường: “Liên quan gì tới lão tử, lão tử với bọn họ đã đoạn tuyệt quan hệ rồi.”

Lâm Lăng cau mày, “Bây giờ không phải là lúc giận dỗi, mau trở về.”

Lâm Diễn thấy buồn cười: “Ha ~ giận dỗi? Lão tử mắc gì phải giận dỗi họ? Mẹ nó trước đây hùng hổ đuổi lão tử đi, bây giờ muốn gọi lão tử về hầu hạ bên người? Nằm mơ đó hả?!”

Cho dù là Lâm Lăng có tính tình tốt đối với em trai của mình, cũng nhịn không được tức giận: “Nói cái gì vậy?! Có phải là mày muốn tao phái người bắt về hay không?! Đừng tưởng rằng tình trạng của mày ở thành phố S tao không biết. Còn có thằng hàng xóm kia của mày, tốt nhất là tránh xa nó ra chút.”

Lâm Diễn chỉ cảm thấy trong lòng càng tức, cư nhiên lấy Trang Thừa ra uy hiếp cậu?

Trực tiếp cúp điện thoại, tiện tay ném di động qua một bên.

Trang Thừa chỉ cảm thấy gần đây thái độ của Lâm Diễn có chút kỳ quái, vẫn cứ bộ dạng muốn nói lại thôi với anh.

Lẽ nào em ấy định thẳng thắn với mình?!

Trang Thừa đi đến trước mặt Lâm Diễm mặt mày xoắn xuýt, nhìn cậu: “Nói đi, có gì muốn nói. Xoắn xuýt đã mấy ngày rồi.”

Vươn tay xoa xoa mái tóc mềm mại trên đầu ai đó, xúc cảm thật đã.

Lâm Diễm đánh rớt móng vuốt của Trang Thừa, nhìn về phía anh, như là rốt cuộc đã hạ quyết tâm: “Nếu như em rời đi, anh có nhớ em không?”

Trang Thừa cho rằng cậu đang nói đùa, trước đây trên mạng Lâm Diễm cũng đã từng đề cập, anh cho rằng chỉ là tùy tiện nói chơi.

Bèn gật đầu, “Ừ, nhớ chứ, thiếu một hàng xóm mỹ nhân sẽ rất tịch mịch đó.”

Lâm Diễm có chút bất đắc dĩ nằm sấp trên bàn: Bộ dạng của cậu giống đang nói đùa sao?

Sau đó lại ngẩng đầu nhìn Trang Thừa, vẻ mặt thành thật: “Em không có nói đùa với anh, nếu như thật sự có một ngày em rời đi, anh sẽ thế nào?”

Trang Thừa ngẩn ra, nhìn cậu: “Phải đi rồi sao?”

Lâm Diễm gật đầu lại lắc đầu: “Em không xác định. Còn nhớ em từng kể với anh rằng em cãi nhau với trong nhà mới ra ngoài lưu lạc không?”

Trang Thừa gật đầu, xem ra Lâm Diễm đã định thẳng thắn cùng mình rồi.

Lâm Diễm hít sâu một hơi, mới mở miệng: “Kỳ thực nhà em nguyên bản là ở thành phố F, ba là trùm thương nghiệp nổi danh trong thành phố, thậm chí trên toàn quốc cũng có một tiếng tăm nhất định. Mẹ thì là con gái của một đại thể lực khác của thành phố F, mặc dù là chỉ hôn với ba, nhưng về sau vẫn có tình cảm.”

Trang Thừa hơi hơi sững sờ, không ngờ thế lực phía sau Lâm Diễm lại lớn như vậy. Thảo nào nhìn quần áo vật dụng bình thường của cậu đều là những sản phẩm hàng hiệu.

“Hai tháng trước, em come out với gia đình.” Lâm Diễm nhìn Trang Thừa, anh nhất định biết come out là có ý gì.

Trang Thừa quả nhiên một bộ biểu tình kinh ngạc, bất quá rất nhanh đã khôi phục lại.

“Sau đó, ba em tức tới nỗi hành hung em một trận, mẹ thì bị em làm tức tới nhập viện. Sau đó nữa, họ thấy em chết cũng không hỏi cái, liền đoạn tuyệt quan hệ với em, đuổi em ra ngoài.”

“Mấy ngày trước, em nhận được điện thoại của anh em. Anh nói mẹ ngã từ trên cầu thang xuống, nằm trong bệnh viện, muốn bảo em về.”

“Ngữ khí của anh em vẫn luôn khiến em chán ghét, tiếp đó em với ảnh âm ỉ một trận.”

“Ảnh nói, nếu em không ngoan ngoãn trở về, sẽ phái người bắt em về.”

Trang Thừa ngây ra, anh cũng không biết nên phát biểu ngôn luận dạng gì đối với sự kiện này, chỉ có thể chìa tay sờ sờ đầu Lâm Diễm, an ủi cậu. “Yên tâm đi, nếu như em không muốn trở về, vậy chúng ta dọn đi.”

Trang Thừa đứng dậy, ngồi xuống bên người Lâm Diễm, vươn tay ôm cậu vào lòng mình, thấy cậu không có kháng cự, cũng yên lòng hơn: “Kỳ thực ý, tội mình chắc cũng xem như là đồng bệnh tương liên.”

Anh câu môi: “Tôi thẳng thắn với gia đình sớm hơn em, một năm trước tôi đã come out, phản ứng của ba mẹ tôi y hệt ba mẹ em, đánh tôi một trận rồi đuổi ra ngoài.”

“Nửa năm đầu tôi thật sự là hoàn toàn đoạn tuyệt qua lại với bọn họ, lúc đó còn đang năm thứ ba đại học, cũng may việc học không nhiều trường học lại sắp xếp thực tập, cuộc sống trôi qua tạm tạm.”

“Mấy tháng trước, ba tôi gặp tai nạn xe, qua đời. Lúc này tôi mới ý thức được, dù mình không thể tha thứ thế nào đi nữa, cũng phải trở về bồi bồi bọn họ, cho dù hiện giờ chỉ còn tôi và mẹ tôi thôi.”

“Ngay từ đầu mẹ còn trách giận tôi, về sau tôi cùng bà nói chuyện rất nhiều, bà cũng coi như có thể miễn cưỡng tiếp nhận rồi. Không lâu sau đó, bởi vì bà quá tưởng nhớ ba, cũng đi theo luôn rồi.”

Nói đến đây, vành mắt Trang Thừa cũng không nén được ướn át. Đả kích mất đi song thân liên tiếp, đối với anh một người vẫn chưa hoàn toàn thành thực mà nói, không thể nghi ngờ là một đả kích.

Trang Thừa cảm thấy áo sơ mi trước ngực mình ướt một mảnh, cúi đầu nhìn, té ra là Lâm Diễm đã khóc tới nỗi có hơi không thở được. Trang Thừa nhìn bộ dạng khóc thành mèò hoa của Lâm Diễm quả thực là tức cười, thương cảm dâng lên trong lòng trước đó nhanh như chớp mất sạch.

Trang Thừa buồn cười mà nâng đầu Lâm Diễm lên, nhìn cậu: “Tôi còn chưa khóc thương tâm như vậy, em khóc cái gì?”

Chìa tay ôn nhu giúp cậu lau sạch nước mắt trên mặt.

Lâm Diễm một quyền nện lên cánh tay Trang Thừa, ui da, lực đạo không hề nhẹ. “Không cho cười!”

Sau đó tự mình lung tung lau sạch nước mắt.

Tác giả: Ngọa Tào Khoái Bát Hạ

Edit: Sài Đạo

16. Chương 16

Lâm Diễm rốt cuộc hoàn thành bản thiết kế cuối cùng, rồi viết một phong thư từ chức, mang bản thiết kế và đơn từ chức cùng giao lên tay lão tổng.

Lão tổng ái tài tích tài*, tất nhiên là không muốn buông tha Lâm Diễm một nhân tài tốt như thế. Lâm Diễm bị lão tổng nói đến bó tay, đành phải thuận miệng viện một cái lý do là mình phải kết hôn, còn son sắt thề hẹn đảm bảo sau này nếu muốn sẽ nhất định trở lại.

[ái tài tích tài: yêu và luyện tiếc người tài]

Đến bộ phận tài vụ lãnh lương và tiền thưởng một tháng này, Lâm Diễm sờ sờ túi tiền của mình, cuối cùng cũng gồ lên rồi.

Vốn lương cũng không thấp cộng thêm hoa hồng tiền thưởng khi hoàn thành case lớn lúc trước, còn có tiền thưởng hoàn thành case lần này, ý còn có, chia phần của tiệm bánh ngọt dưới lầu tháng này, nói sao ta, thu nhập tháng này cũng có hơn vạn.

Mấy ngày nay Lâm Diễm cứ luôn dự cảm, người mà ông anh phái sắp tới bắt cậu về rồi. Cho nên nắm chắc xử lý tốt sự tình bên này. Bên phía công ty đã từ chức, poster trong tay cũng đã chạy xong hết thấy. Tiệm bánh ngọt mình mở kia cũng chuyển cho phó tiệm, tuy nói là tiệm mình mở, nhưng thật sự lại chỉ là một chủ tiệm phát tay.

Từ sau hôm hội nghị nói rõ mọi chuyện với Trang Thừa, quan hệ của hai người cũng gần thêm một bước. Tuy nói Trang Thừa còn chưa bày tỏ ngay trước mặt Lâm Diễm, nhưng Lâm Diễm đã đem những lời ngày đó Trang Thừa nói trên mạng tự động mặc nhận là thổ lộ với mình.

Nhóc ngu ngốc này, thật sự là bị Trang Thừa gạt mất rồi. Đến giờ còn cho rằng Trang Thừa không biết mình là Diễm Diễm nhất tức.

Trang Thừa cũng biết mấy hôm nay Lâm Diễm đang làm gì, mặc dù rất muốn giữ lại, nhưng mà nghĩ đến mẹ Lâm Diễm còn nằm trên giường bệnh chờ em ấy trở về, lại nhớ về cha mẹ của mình, cũng không ngăn cản nữa. Chỉ là mấy ngày này thay đổi đa dạng để Lâm Diễm ăn thật ngon thôi.

Lúc xế chiều người mà ca ca Lâm Diễm phái tới cũng đã tìm đến Lâm Diễm, chín giờ sáng sớm ngày mai cất cánh, không cần biết Lâm Diễm có đồng ý hay không bọn họ cũng đều phải mang cậu đi.

Lúc Trang Thừa từ trong chợ thức ăn mua xong rau thì đã đủ cho một nồi lẩu, hai tay đều xách hai túi to.

Sao có cảm giác như là đến tết vậy?

Trang Thừa im lặng.

Trở về nhà nhanh nhẹn ngâm hết rau dưa vào trong nước rồi sau đó nhúng một lượt, sau khi xác định sâu và bụi bên trong đều không còn thì bắt đầu lật từng mảnh từng mảnh.

Gia vị lẩu vẫn là mua từ tiệm trên mạng lần trước, Trang Thừa một lần mua hơn mười túi, chủ quán vui vẻ tặng kèm vài túi bột trà lạnh và bột trà sữa. Còn thân thiết bỏ vào trong bao hai túi bột yến mạch thanh nhiệt to.

Nồi đặt trong lò vi ba nước sôi ùng ục, Trang Thừa cắt lát xong các loại thịt sau đó đặt vào trong tủ lạnh.

Ngăn lạnh tầng dưới cùng của tủ lạnh (để ngăn đông hay là ngăn mát... tui không rõ lắm QAQ) bia, rượu vang, rượu đế, rượu trái cây, dù sao cũng uống hỗn tạp đồ trắng vàng đủ mọi màu sắc.

Cửa đứng giờ được gõ vang, Lâm Diễm vừa vào cửa đã ngửi được hương vị quen thuộc, nhin không được nhào vào phòng bếp chảy nước miếng.

Trang Thừa thuận tay gõ đầu ai đó một cái, “Đi ra đi ra, trong này nóng chết luôn, đợi hồi là có cho em ăn.” Vừa nói vừa đẩy Lâm Diễm ra ngoài.

Lâm Diễm bám lấy cửa phòng bếp, mở to mắt trông mong nhìn nước dùng đỏ cuộn cuộn trong nồi.

Trang Thừa thấy buồn cười, bèn tổng cậu ra ngoài bày biện chén đĩa bàn ghế, lấy hết thủy bìa rượu gì đó trong tủ lạnh ra. Này nọ một hồi nữa là xong rồi.

Lâm Diễm vui sướng đáp một tiếng, nhanh chóng động thủ bày chén đĩa bàn ghế.

Lúc này thịt mà Trang Thừa mua ước chừng xếp đầy ba đĩa, thịt bò thịt heo thịt dê vân vân, dù gì thì thứ có thể chần đều đã mua hết.

Rau cải có chút khó nấu chín cũng đã được Trang Thừa trụng nước sôi hoặc dầu sôi một lượt, để lát nữa có thể mau chín một chút.

Trên bàn bày hai bộ chén đĩa, sau đó còn dựa theo hình dáng mà bày ba bốn cái ly.

Ly rượu nho nhỏ uống rượu đế, ly rượu hình trụ bình thường uống bia, ly có chân dài thì bên trong phải là rượu vang, còn có ly uống nước bình thường của Lâm Diễm và Trang Thừa bên trong rót thức uống.

Trang Thừa có chút buồn cười nhìn một hàng ly bày ra bên cạnh chén đĩa.

Ngộ phắc, đây là đang tế thần hử?

17. Chương 17

Hai người Trang Thừa và Lâm Diễm luân phiên nhau bưng thức ăn nóng hổi ra, dời lò vi ba ra ngoài nối điện, tiếp tục gia nhiệt cho nước dùng đỏ trong nồi.

Lâm Diễm lúc này chưa vội động thủ cướp thịt, trước cầm ly rượu đế nhỏ lên kính rượu Trang Thừa: “Trước tiên cảm ơn anh một tháng nay đã chiều cố em.”

Sau đó uống một hơi cạn sạch.

Lại giơ lên ly hình trụ rót bia, tiếp tục kính rượu: “Còn phải cảm ơn một ngày ba bữa của anh.”

Một hơi cạn sạch.

Ly có chân dài cũng được nâng lên: “Nói tóm lại là cảm ơn, phải uống đủ ba ly nha.”

Rượu vang cũng bị một hơi uống sạch luôn.

Trang Thừa cũng chỉ đành uống theo liên tục ba ly.

Đủ màu đỏ trắng vàng đều uống vào bụng, bởi vì trước đó trong bụng không có gì, Lâm Diễm chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đầu choáng mắt hoa. Trang Thừa ngược lại còn tốt chán, dù sao mấy năm nay đủ loại tụ tập đều có tham gia, trai gái thì không cưa được, ngược lại từu lượng thì tăng cao.

Chân mấy miếng thịt bò bỏ vào trong chén Lâm Diễm, lúc này Lâm Diễm đã có chút hơi men trong đầu, tựa hồ như đã uống say.

Lâm Diễm khi đã uống say đặc biệt nháo, không chỉ có tinh lực đoạt đồ ăn với Trang Thừa, còn có thể tán dóc khắp nơi thiên nam địa bắc, mấy chuyện như là khi còn bé tè dầm tè lên chăn của ca ca, ca ca bị đánh một trận cũng kể ra.

Trang Thừa đoán rằng tại chuyện này mà ca ca của Lâm Diễm mới biến thành tính tình cổ quái như vậy.

Kể say rượu thật sự không thể khuyển, bởi vì thể nào hắn cũng sẽ đối nghịch với bạn. Trang Thừa hiểu rõ điểm này, cũng đành bất đắc dĩ nháo loạn cùng Lâm Diễm.

Một bữa cơm mà hỗn tạp rượu trắng đỏ vàng, coca, sprite, cam ép đều trút vào bụng, cho dù là tung hoành tụ tập các nơi như Trang Thừa cũng gánh không nổi, càng chớ nói đến Lâm Diễm vừa mới bắt đầu đã trúng chiêu.

Cuối cùng thức ăn trên bàn còn dư lại một đồng lớn, hai người thì đều chóng mặt choáng váng.

Trang Thừa duy trì một tia thanh tỉnh cuối cùng đỡ Lâm Diễm đã hoàn toàn say khướt nằm lên trên sa lon, còn mình thì lắc lư lảo đảo đi thu dọn thức ăn còn dư.

Lâm Diễm nằm trên sa lon, chỉ cảm thấy trên người mình nóng muốn chết, bản thân mình sắp nóng chết rồi. Vô ý thức mà bắt đầu kéo kéo quần áo trên người.

Trang Thừa thu dọn đồ đạc xong, vất vả lắm mới thanh tỉnh hơn một chút, lúc này trông thấy bộ dạng Lâm Diễm quần áo xộc xệch, ầm một tiếng, tựa như là toàn bộ rượu còn đều xông lên đầu.

Muốn vươn tay dìu Lâm Diễm về, Lâm Diễm lại cảm thấy một thứ gì đó mát lạnh đỡ mình, bản thân thì nóng muốn chết, tất nhiên sẽ nỗ lực cọ lên vật mát lạnh, còn chìa tay cởi quần áo Trang Thừa.

Trang Thừa bất đắc dĩ một bên để cho Lâm Diễm tiến hành bạo hành tàn ác vô nhân đạo với quần áo của mình, một bên có chút choáng váng mà kéo Lâm Diễm vào trong phòng ngủ mình.

(Tui! Thiệt! Muốn! Nhảy! Cóc! Qua! Đoạn! Đây!)

Trang Thừa không nhớ mình làm thế nào để Lâm Diễm xuống giường, chỉ cảm thấy mình bị vật gì đó làm vấp một cái, sau đó hai người ngã song song xuống giường.

Dọc đường quần áo của hai người đều bị cởi đi không ít, lúc này cơ hồ là xích lô dán lên nhau không khỏi khiến hô hấp của Trang Thừa có chút hỗn loạn.

Trang Thừa là một gay! Anh đã sớm thẳng thắn qua điểm này, thế mà giờ này Lâm Diễm còn không biết sống chết ôm Trang Thừa cọ a cọ. Chờ đến lúc đối phương cọ đến tiểu huynh đệ nhà mình, một cọng dây tên là lý trí cuối cùng trong đầu Trang Thừa triệt để đứt bật, trực tiếp động thủ lưu loát nhanh nhẹn kéo phẳng quần Lâm Diễm.

Lâm Diễm trong mơ hồ chỉ cảm thấy hạ thân mình mát lạnh, như vậy lại càng mát mẻ hơn. Tiếp theo chính là tiểu đệ của mình hình như bị thứ gì đó bao bọc lấy, xoa nắn khiến mình thật thoải mái...

Lâm Diễm trần trụi nằm trên giường vô thức rên rỉ, điều này khiến cho Trang Thừa đang hóa thân cảm thú càng tăng nhanh động tác trong tay. Lâm Diễm cảm thấy tiểu đệ của mình được làm càng lúc càng thoải mái, bản thân cũng sắp nhịn không được nữa —

“Ừm... nhanh một chút...” Lâm Diễm cong người lên, cắn môi.

Trang Thừa nghe thế, đầu ngón tay ác ý xẹt qua mã nhân của Lâm Diễm, mang đến một trận kích thích, Lâm Diễm căng cứng thân thể, cuối cùng phóng thích ra ngoài.

Lòng bàn tay tiếp lấy bạch trọc Lâm Diễm phóng thích ra, sau khi xác định đầu ngón tay dính đầy thuốc bôi trơn tự nhiên này, ngón tay Trang Thừa cuối cùng đi tới phía sau của Lâm Diễm...

(Lúc! Đây! Chẳng! Lẽ! Khỏi! Cần! Trực! Tiếp! Hòa! Hợp! Mà! Thăng! Đến! Ngày! Hôm! Sau! Luôn! Ta!)

Tác giả: Ngọa Tào Khoái Bát Hạ

Edit: Sài Dao

18. Chương 18

Ngón tay dính đầy dịch trắng đục chậm rãi tiến nhập hậu huyết của Lâm Diễm, động tác khuếch trương có chút gấp vội, Lâm Diễm có hơi không thoải mái động động eo, muốn thoát khỏi loại cảm giác khó chịu trong cơ thể kia, nhưng trái lại còn giúp ngón tay Trang Thừa càng vào sâu hơn.

Trang Thừa nỗ lực đè nén dục vọng của mình xuống khuếch trương cho Lâm Diễm, chờ đến khi phía sau của Lâm Diễm đạt trình độ có thể dung nạp độ rộng ba ngón tay mới rút ra.

Phía sau hư không một trận, khiến Lâm Diễm có chút bất mãn mà động động, eo lại bị Trang Thừa cố định lại.

Một cây cứng rắn so với ngón tay còn to hơn cứng hơn đặt ở hậu diện.

Trang Thừa chậm chậm tiến nhập vào thân thể Lâm Diễm, ngừng lại một chốc, tựa hồ như đang chờ Lâm Diễm thích ứng. Đến sau khi Lâm Diễm thích ứng rồi mới bắt đầu luật động từ chậm đến nhanh.

“Ô... ưm...” Lâm Diễm chỉ cảm thấy từ phía sau không ngừng truyền đến cảm giác tê dại, khiến cậu rên rỉ ra tiếng. Trang Thừa cúi đầu hôn mắt, mũi, miệng Lâm Diễm, sau khi hôn lưỡi thật sâu một phen mới tiếp tục đi xuống.

Đầu lưỡi treu đùa hai điểm đỏ thắm trước ngực Lâm Diễm, khi thì dùng răng khê khàng day cắn, khi thì mút mát, làm cho hai điểm trước ngực Lâm Diễm sưng to lên không ít, sáng bóng dính đầy nước bọt.

Lâm Diễm bị làm đến không chút sức lực chống cự, chỉ có thể rên rỉ không ngừng.

Cảm giác được hậu huyết Lâm Diễm đang dùng lực co rút lại, biết Lâm Diễm đã sắp đến cao trào, Trang Thừa vươn tay ngăn lại cửa phóng thích của Lâm Diễm, tà ác cắn nhẹ vành tai ai kia.

“Ừn... cho em ra...” Lâm Diễm vặn vẹo thân thể, muốn tránh thoát khỏi ma trảo của Trang Thừa.

Trang Thừa khê liếm vành tai mẫn cảm của Lâm Diễm một ngụm, cười đủ kiêu có chút tà ác: “Muốn ra, vậy thì xem em biểu hiện ra sao.”

Lâm Diễm nhú mi, mở mắt nhìn kẻ có chút mơ hồ trước mắt, “Trang Thừa... Thừa... cho em ra đi mà...” Nói rồi vươn tay câu ấy hông Trang Thừa, cọ.

Sau khi nhìn rõ kẻ đang đè trên người mình là Trang Thừa, Lâm Diễm tựa hồ yên lòng đi. Cũng trở nên càng thêm phối hợp.

Trang Thừa câu môi, bộ dáng rất hài lòng. Hung hăng trứu sáp tại hậu huyết Lâm Diễm, không ngừng kích thích điểm G của cậu. Cùng với một tiếng thét chói tai của Lâm Diễm, buông lỏng tay đang ngăn chặn Lâm Diễm, hai người đồng thời phóng thích ra.

(Tui sẽ không nói cho mấy người biết hai người bọn họ làm mấy lần đầu bởi vì tui cũng không biết (_))

Hai người không biết đến cuối cùng đã làm bao nhiêu lần, cứ thuận theo dục vọng của mình mà nước chảy bèo trôi, làm đến cuối cùng cân bì lực tẫn.

Khi Lâm Diễm tỉnh lại phát hiện mình toàn thân là vết đỏ ngốc ngốc trong lòng Trang Thừa, đối phương cũng đồng dạng dấu đỏ toàn thân. Lâm Diễm vươn tay xoa xoa huyết thái dương đau buốt của mình, đối với chuyện tối qua dường như có chút xiu ắn tượng.

Rượu đế, bia, rượu vang, rượu dương mai, cam ép, sprite, coca...

Thịt bò, thịt heo, thịt dê, cá, mực, hải sản, xà lách, cải trắng, rau xanh...

Sau đó hai người đều say rượu... lăn giường?!

Còn tưởng mình mơ một cái mộng xuân đáng xấu hổ... hóa ra đều là thật.

Lâm Diễm chặt vật đứng dậy, làm như đụng một cái là eo của cậu sẽ gãy mất. Dục vọng đã mềm xuống của Trang Thừa trượt ra khỏi hậu huyệt Lâm Diễm, còn mang theo bạch dịch ồ ạt.

Sau đó gương mặt ban đầu còn chưa đỏ của Lâm Diễm xoát một cái đỏ bừng.

Phắc, sao lại từ ngạo kiều nữ vương thụ biến trở thành thẹn thùng tiểu nhược thụ rồi!!!

Không đúng! Chẳng lẽ mình không phải là công sao?!!

Lâm Diễm nắm chặt nắm tay, lần sau nếu như có cơ hội nhất định phải phản công trở lại.

Thuận tay lấy một bộ quần áo từ trong tủ rồi đi vào phòng tắm, tắm rửa vẫn là cần thiết, tránh cho bản thân sinh bệnh...

Trang Thừa chết tiệt Trang Thừa thôi tha! Mệt chết tui!!! Còn bắt tui tự tắm rửa!!!

Lâm Diễm vừa mắng vừa xoa eo cho mình. Tiếp đó cửa phòng tắm xoát một cái mở bung ra.

“Trang Thừa anh cái tên khốn này cút ra ngoài cho tui!!!!” Lâm Diễm một cước muốn đá ai đó ra ngoài, lại quên sàn phòng tắm trong này rất trơn...

Thế là người nào đó ngoan ngoãn rơi vào lòng Trang Thừa.

Đáng ghét, nụ cười trên cái bản mặt kia của anh sao mà dễ tiện như vậy hả!!!

Lâm Diễm trừng Trang Thừa.

19. Chương 19

Cũng không biết Trang Thừa dùng cách gì, cứ nhiên có thể khiến người của đại ca phái tới đồng ý mang theo Trang Thừa cùng trở về. Thế là đôi tiểu phu phu mới cưới dắt tay nhau cùng về nhà ra mắt phụ mẫu.

Hai người vừa đến cửa phòng khách, thiếu chút nữa đã bị cái gạt tàn lão gia tử Lâm gia ném tới đập trúng.

Sắc mặt Lâm Diễm lập tức biến đổi, đen không thua dân tị nạn châu Phi là mấy. Trực tiếp kéo Trang Thừa xoay người đi — sau đó, một hai ba bốn năm sáu bảy, bảy tên vệ sĩ đồng loạt chắn trước mặt họ.

Lâm lão gia tử sắc mặt không thân thiện nhìn nắm tay của hai người, hừ lạnh một tiếng: “Thằng bất hiếu, lại còn trở về.”

Lâm Diễm liền cười to: “Ui du, té ra không phải mấy người phái người bắt tôi về sao?”

Lâm Diễm từ nhỏ đã phản nghịch, mà hết lần này tới lần khác hai ông bà Lâm gia đều cưng chiều cậu, mãi đến khi Lâm Diễm come out với nhà mới thôi.

Trang Thừa bước về trước một bước, ngăn trở đường nhìn giết chóc giữa hai cha con này, lễ phép mở miệng: “Bác trai, cháu là bạn trai của A Diễm, cháu mong được nói chuyện với bác một chút.”

Lão gia tử Lâm gia chẳng thèm liếc mắt, “Tôi không có gì để nói với cậu.”

Lâm Diễm đang tức nên liền nổi cáu, lại bị Trang Thừa cản lại.

Trang Thừa tiếp tục bảo trì nụ cười mỉm, nhìn lão gia tử Lâm gia: “Tốt nhất là bác nói chuyện với cháu thì hơn, dù sao có chút chuyện cháu vẫn thấy nên cho bác biết thì tốt hơn.”

Lão gia tử Lâm gia ngẩn ra, một hồi lâu mới ung dung đứng dậy, mang theo Trang Thừa đi thư phòng.

Lâm Diễm có chút lo lắng nhìn hai người vào thư phòng, muốn đi theo thì bị đại ca của mình kéo lại.

Khoảng chừng qua một tiếng hay hai tiếng gì đó? Lâm Diễm ở bên ngoài không ngừng đi tới đi lui, có mấy lần thiếu chút nữa đã muốn một cước đạp bung cửa.

Xoay vòng vòng đến nỗi đại ca Lâm Lăng của cậu đầu vầng mắt hoa.

Ngay khi Lâm Diễm đã hạ quyết tâm đập cửa, cửa xoát một cái mở ra, Lâm Diễm bị dọa nhảy dựng, trọng tâm không vững một cái liền ngã ra sau.

Dọa Trang Thừa vươn tay ôm cậu lại.

Gõ đầu: “Làm gì đấy? Tính đập cửa hử?!”

Lâm Diễm thở phào một hơi: “Anh không sao chứ? Lão đầu tử kia không có làm gì anh chứ? Hả?! Anh mau nói a anh muốn em gấp chết hả!”

Trang Thừa buồn cười nhìn Lâm Diễm lo lắng kiểm tra tới kiểm tra lui trên người anh, chìa tay cầm lại móng vuốt không an phận của ai đó: “Làm gì, làm như anh giống bị đánh một trận vậy!”

Sau đó vươn tay sờ sờ đầu: “Ba mình đã chấp nhận rồi ~”

Lâm Diễm chú ý đến xưng hô của Trang Thừa, có phần không thể tin được mở to mắt nhìn anh.

“Làm sao anh thuyết phục được lão già ngoan cố đó? Ấy da!”

Lời vừa ra, trên đầu liền trúng một cú đánh mạnh. Lão gia tử Lâm gia đứng phía sau Lâm Diễm trừng cậu: “Tiểu tử thú, có phải còn muốn bị đánh một trận hay không!”

Tiếp đó huych một cái, Lâm Diễm liền trốn ra sau lưng Trang Thừa.

Trang Thừa cùng lão gia tử Lâm gia hiểu ý cười một tiếng, cái nụ cười cho cảm giác... rất bỉ ổi?

Dù đến cuối cùng mặc cho Lâm Diễm ép hỏi Trang Thừa ra sao, Trang Thừa cũng không chịu nói khi đó trong thư phòng nói cái gì với lão gia tử Lâm gia mà cứ nhiên có thể khiến lão ngoan cố đó tiếp nhận chuyện tình của hai người.

Lại một lần ép hỏi thất bại, Lâm Diễm không cam lòng dùng móng vuốt cào a nháo trên người Trang Thừa, hậu quả chính là bị đẩy lên giường ăn sạch sẽ.

Năm ngày nữa chính là sinh nhật của Trang Thừa, Lâm Diễm cho rằng Trang Thừa còn chưa biết chuyện mình chính là Diễm Diễm nhất tức, còn tự cho là rất thần bí làm một món quà tặng anh.

Fan của Trang Thừa làm một cái ca hội mừng sinh nhật cho anh, Lâm Diễm chính là một trong những người tổ chức.

Hai người trở lại thành phố S, nhưng vẫn bảo trì cách sống lảng giềng, có đôi khi Trang Thừa thú tính đại phát sẽ chạy sang cách vách ăn sạch sành sanh người nào đó rồi ngủ lại bên đó luôn.

Bây giờ là phân đoạn Trang Thừa ca hát.

Trang Thừa thử mạch, mỉm cười mở miệng: “Hát một bản tình ca, để tặng cho tiểu thụ nhà tôi.” Fan trên khung trò chuyện nào là cầu tiểu thụ cùng lên mạch, nào là cầu hợp thể.

(Tui! Có! Nên! Paste! Lời! Bài! Hát! Lên! Để! Tặng! Lượng! Từ! Dài! Thêm! Hông! Đây?!)

Một bản tình ca ngọt ngào bao hàm vô hạn tình ý, trên công bình tung hoa hồng và lời bày tỏ đầy màn hình.

Lâm Diễm nghe khúc hát, khoe môi giương độ cung càng lúc càng lớn.

Hình như mình chưa có bày tỏ với Trang Thừa nhỉ? Lâm Diễm đỏ mặt, nhập vào khung đối thoại: Trang Thừa, em thích anh.

Sau khi gửi đi rồi lại thăm khinh bỉ chính mình, người ta ở sát vách mà mình chỉ dám thông qua phương thức kiểu này để tiến hành bày tỏ.

Không lâu ngay sau khi nhấn gửi đi, trên mạch của đại thần bỗng dưng hoàn toàn yên tĩnh, tiếp theo chính là cửa phòng Lâm Diễm bị mở ra.

Lâm Diễm có chút sững sờ nhìn Trang Thừa tràn đầy ý cười nơi cửa.

“Người ta ở sát vách, nếu muốn bày tỏ vẫn là đến trước mặt thì tốt hơn.”

= || END || =

Đạo:

– Hoàn thêm 1 bộ nhỏ hihi!

– Đừng hỏi ta rốt cuộc Trang Thừa nói gì với lão bố, có lẽ chỉ có 2 người trong cuộc biết (tác giả chắc cũng hông biết luôn =.=)

xấn tay áo hổ kè là Được biệt đình, kéo dài quá lâu rồi *ôm mặt*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-than-cach-vach-em-thich-anh>